

Владо Любенов

Глад за грях

На Габѹ

© *Владо Любенов, автор, 1979-2012*
ISBN:978-954-799-936-7

Владо Любенов

ГЛАД ЗА ГРЯХ

любовна лирика и други стихотворения

София, 2012

ЖЕНИ В ЗДРАЧА

1993

СРЕЩА

Към циганската махала видях сама да слиза
една разлистена жена в нощта по бяла риза.

Дали със страх или с мечта, тя с рамо ме погледна,
аз горе спрях, а леко тя по стълбите изчезна.

Блестят в нощта като зърна от огърлица нежна
прозорчета от светлина сред махалата звездна.

Но виждам белия й гръб и глезени сред мрака
на Млечния небесен път, и знам че там ме чака...

НОЩНА ГАРА

До мене седна и заспа само момиче уморено,
облечено във резеда, и цяло слънчево зелено.

Усетих малката жена до мен как леко потрепери,
и как отпусна се в съня, и как ръцете си разпери.

Без дъх на пейката седях и гледах я как свети в мрака,
и молех се изтръпнал в страх, дано да не изсвири влака.

И като жица във нощта, опъната в небето млечно,
блестеше моята мечта, че аз ще бдя над нея вечно...

ЕТЮД В ЖЪЛТО

Една жена във жълто цяла, вървеше недалеч пред мен
и светкаше като махало полата ѝ от жълт сатен.

Разтапяше се тъмнината на есенния скучен мрак,
щом стъпеше красив и златен високия ѝ строен крак.

Вървах подире ѝ замаян от лъскавите обеци,
които скачаха, звънтяха, и пееха като щурци.

И изостанал като мравка, се лутах като в сън дълбок,
изгубил безвъзвратно в мрака звукът на жълтия ѝ ток.

Но бе ми светло на душата, и бе ми пътя озарен,
с надеждата, че в тъмнината една жена върви пред мен!

ЖЕНИ В ЗДРАЧА

Бърза нощ като лисица пак се спусна от баира,
и душата ми на птица се приготви да умира.

А от малък бял прозорец, състрадаващи сред здрача,
две жени като от кораб, махаха ми да се кача.

Аз стоях хипнотизиран и се гърчех в тъмнината,
и усещах как умирам в ноктите на самотата.

Трепна белия прозорец, двете птици излетяха,
и пренесоха ме горе, в топлата и нежна стряха...

ЕТЮД В СИНЬО

Една жена ожесточено навътре плуваше в морето,
оставила в нощта зад нея домът, съдбата и детето.

И като лодка от хартия над синкавата плът студена,
трептеше крехката ѝ шия, все по-навътре устремена.

Под вечната небесна крива, смалена до чертичка нежна,
къде душата ѝ отива, щастлива или безнадеждна?...

И все по-тъжно, все по-черно блестяха морските пътеки
и се стопяваше на кея самотната купчинка дрехи...

ФАНТАЗИЯ

Невидима в мрака край мене кръжи и мълчи,
мълчи и ме чака жената с кафяви очи.

Дали е вълчица, при мен, единака, дошла,
да тичаме в мрака със потни самотни тела.

Дали не е птица със тънка връвчица в уста,
с молба да я вържа и бъда със нея в нощта.

Не знам. Но е топло и нежно така и не знам
по-хубаво чувство да бъдеш тъй кротко желан,

невидимо в мрака край теб да кръжи и мълчи,
и вечно да чака жената с кафяви очи...

УХАНИЕ НА ОБЛАК

С червения пуловер, искрящ от мека вълна,
едно момиче облак случайно ме обгърна.

И виждах аз през нея, как слънцето залязва
и как се разтопява в пламтящата и пазва.

А вятърът въздъхна, и хвърли се в морето,
обиден, че не той е, а аз съм на небето.

И мислех си във здрача, че аз съм перушинка,
заплела се случайно в червената и примка...

СЕЛСКИ НОЩИ

1995

на Г.Г. с любов

НОЩНИ ЛИВАДИ

Като жълто огромно петно
тази нощ любовта ми се носи.
И усетил дъха на сено
аз сънувам краката ти боси.

Като черен и влюбен овен
ще прескоча аз всички огради,
за да бъдеш отново със мен
там, на меките нощни ливади...

В ТОПЛИЯ ЗДРАЧ

Планината със голите хребети
се разтапя във топлия здрач.
В тази нощ на разплакани лебеди,
аз съм твоя единствен водач.

Ще те водя по тъмни пътеки,
ще те качвам на остри скали,
но със мене ще стигнеш далеко
и по пътя не ще те боли.

И изкачили стръмните хребети,
ний ще легнем във топлия здрач.
В тази нощ на разнежени лебеди,
аз съм твоя най-нежен палач...

В ТИШИНАТА

В тишината на селската къща,
сред заспалия леден Балкан,
ти със топли ръце ме прегръщаш,
под студения вълнен юрган.

Гъсто-черна е тук тъмнината,
неудобен е този креват,
но аз грабвам те пак в тишината
като някой два века назад...

Вече зная, наистина зная
как предтечите мои тогаз
са затопляли старата стая
само с нежност, пръхтене, и страст!

ВЕЧЕРНО

Шуми и мърмори реката,
седят и я слушат къщята,
расте и пораства брадата
на синьо-студения здрач.
И бързо залостват вратите,
и дръпват пердета жените,
и тропат и гонят с метлите
страха като черен гризач.

Но аз ще се вмъкна при тебе
невинен и чист като лебед,
и с клюна червен като гребен
ще реша косите ти пак.
Ще сумти и мърмори реката,
ще се правят на слепи къщята,
и от яд ще си скубе брадата
синьо-червения мрак.

Ще надникнат звездите смутени,
за да видят дали сме сгодени,
но ще видят две вече смирени
агънца спящи в нощта.
Ще излезе тогава луната,
ще ни метне отгоре халата,
и след нея вечерния вятър
леко ще духне свещта...

ТЪМНО-СИНЬО

Тъмно-синьо небето е тук вечерта
и със чисто сърце е реката.

Ти по къса пола разходи се в дола
и пред сън изплакни си краката.

Ще изляза от тъмните вирове аз,
ще те сложа пред мен на тепсия,
и със синята кърпа на небето над нас
бавно твойте крака ще изтрия...

ХАЙДУШКО ВИНО

Както ожаднял съм в тази нощ
право в твойта къща ще да свия.
Ще те грабна като грозде в кош
и ще свърна в тъмната кория.

Ще тече по пръстите ми сок
от зърната топли и узрели,
и в дола настръхнал като смок
ще те хвърля в мокрите постели.

И сред сумрак, пара, и разкош
ще нагазя в тялото ти синьо,
за да ти покажа в тази нощ
как от гроздето се прави вино!...

ВЪЛЧА ПЕСЕН

Твойта къща си има прекрасен чардак,
и под селската нощна прохлада,
обикалям пак аз като вълк единак
огладнял, ожаднял за наслада...

Ти стоиш там отгоре по звезден халат
и си мислиш, че скрита си в мрака,
ала буен, безумен, разлютен и млад
ще подскоча аз с двата си крака,

ще те сграбча с наслада в ръцете си пак,
ако щеш да се молиш на бога, –
тази къща е твоят прекрасен чардак,
но и моята вълча бърлога!

ЧУДНА НОЩ

По лицето твое, на съня омаята
като мед потече...
Хайде, агне мое, влизай във кошарата,
вечер легна вече...

Твърд, решен и страшен, пред вратите дръпнати
като вълк ще пазя.
Но ако заблееш, ще ме хванат мътните
и при теб ще вляза.

Чудна нощ изтича, всичко спи потънало
във съня в зелено.
Ако ме обичаш, не мълчи изтръпнало
като окосено!

И в гласчето твое, на нощта насладата
като мед потече...
Бягай, агне мое, бягай от кошарата, –
не издържам вече!...

БЯГСТВО

Надълбоко, дълбоко в Балкана,
надалече, далеч от света,
сред смълчаната горска поляна
ще пристигнем ний двама в нощта.

Ще направим огнище от камък,
ще запалим хайдушки огън,
и ще легнем до синия пламък
под небесния звезден салкъм.

Ще кръжи под зелените стрехи
ненаситната страст като звяр,
и ще хвърляме своите дрехи
да разпалим кървящата жар...

И на влажната горска поляна
ще заспим, ще утихнем в нощта...
Надълбоко, дълбоко в Балкана,
надалече, – далеч от света...

В ЗИМНАТА ВЕЧЕР

Като мечка космата и черна
аз ще вляза във твоята стая,
ще убия тъгата вечерна
и ще седна със теб да играя.

И когато теб в зимната вечер
като малко момиче разсмея,
ще си махна аз кожата мечта,
и след туй ще те сложа на нея...

В ТОПЛАТА СТАЯ

В топлата дъхава стая
пак печката циганска стене,
и сенки на пламък играят
по твоите горещи колене.

А чайникът трака с капака
и кипва ядосан накрая,
но ние заети сме в мрака
със нещо по-важно от чая...

ДЪЖД

Широко се вее зелената нощ
и тежко Балканът гърми.
И старата плетена къща е кош,
във който сме с тебе сами.

Тя клати се, скръца, тресе и шуми
при всеки среднощен гърмеж.
А в нейното дъно сме с тебе сами
пак мокри от нощен копнеж.

И щом се изсипе големият дъжд
и почне едва да ръми,
ти знаеш, че аз съм най-нежният мъж,
когато сме с тебе сами...

ПОД ХЪЛМА

Пъстър вятър ливадите ближе,
и от хълма вълнисто-зелен
като камъче обло, безгрижно
ти търкулваш се бързо към мен.

Ще забия в земята колене,
ще разтворя широко ръце,
ще се чукнеш ти леко във мене
и ще паднеш до мойто сърце...

ОБЕЩАНИЕ

Отново нощ гореща слиза
със звуци, сенки и мечти,
и разкопчава твойта риза,
където да се скриеш ти.

Прозвънват жално хлопатари,
и се прокрадва месец твърд,
Ти както в приказките стари
недей да криеш свойта гръд

под сочната асма във двора
и зад вратата у дома!...
Аз нищо няма да ти сторя,
което да не щеш сама!

ВЪВ ЗВЕЗДНА НОЩ

Във звездна нощ ще те събудя
и няма да ти дам да спиш.
И онемяла от възбуда
в ръцете ми ще се въртиш.

И като ябълка в огнище,
събудената твоя гръд
на хубаво ще замирише
във стаята и този път.

Ще стене тялото ти в здрача,
но още много ще търпи,
преди докрай да се разплаче,
преди съвсем да се стопи.

И нищо, че сега говориш,
че съм жесток, и че съм лош.
Аз знам, че утре ще ме молиш
да те събудя посреднощ!

КАКТО ЛИСТАТА

С теб ще слезем в градината речна,
за да седнем на облите камъни.
На върбата под сянката вечна
ще се скриеме, сякаш че няма ни.

Ще се слеем с шума на реката,
и поели надолу по стръмното,
ще пътуваме, както листата,
дълго, дълго във тъмното...

КРАСИВО

Когато спре внезапно тока, и няма даже свещ,
аз знам, че във нощта дълбока на мен ще се опреш.

Със мен по стъпалата тесни ще тръгнеш в мрака чер,
по пътя с много неизвестни, към лунния фенер...

Ръка протегнал, ще те водя, и докога, не знам,
навън, сред тъмната природа, като в угаснал храм...

Нощта ще е безкрайно черна, и мен ще ме е страх,
но ти ще си безкрайно верна, макар че не успях

в нощта фенер да ти намеря, дори и само свещ...
Но колко бе красиво в мрака на мен да се опреш...

СЕЛСКА НОЩ

Тъмно-винено-червена
нощ потича от гората,
оцветява и комина,
и овците, и реката.

Влиза в къщите кафяви,
и се всмуква във лозите,
и се стича като лава
по стъклата, по вратите.

Като алена къпина,
като вино отлежало,
свети старата камина,
грее младото ти тяло.

Тъмно-винено-червени
са леглата орехови,
и очите ти смирени,
и ръцете ми сурови...

Нощ красива във бушува
тъмно-мораво-пияна,
и бушува, и ревнува,
и нарува със закана....

И са кисели, но сладки
устните ти като дренки,
и подскачащи, но гладки –
по тавана наште сенки.

И щастливо се търкаля
твойто малко сочно тяло,
като ябълка узряла
по родопското одеало.

Тук са лумнали огньовете,
тъмен дъжд навън пердаши,
а прозорците вишнови
в мрака тракат като чаши.

И червен като комина
вятър, блъска със подкови,
и къщурката от глина
ни разклаща из основи...

Тъмно-винено-червени
стават нашите постели,
и телата утолени,
и дървата изгорели.

И разперила ръцете
в сънна сладостна омая,
ти си аленото цвете
разцъфтяло в мойта стая.

Нощ красива вън ликува
тъмно-мораво-пияна,
и ликува, и пирува,
и танцува по тавана,

по стъклата, по асмите,
по комина и реката,
по звънците на овците
и звездите над гората!...

ЛУДОРИЯ

Ти по нощница бледа се разхождаш навън,
и си мислиш, че никой не гледа.
Ала аз като хитър брадат таласъм
се промъквам след тебе на педя.

Ти усещаш обаче, че някой пълзи
подир теб и опашчица влачи.
Ала виждаш отзад само двете брези,
и едната от двете - да плаче.

Някой дръпва косите ти с дълги ръце
и изхлузва ти двете презрамки.
Ала вместо косматото и черно лице –
във ръцете остават ти... сламки.

Ти заливаш ме с кофа планинска вода,
и душиш ме със нощница бяла.
Ала сянката черна на мойта брада
пак със кикот след теб се търкаля.

И реката в дола все по силно бучи,
и кръвта ми бучи във главата,
и аз гледам в те в здрача с две жадни очи,
и със още едно – по средата.

Ти се хващаш за месеца тънък, и пак
със крачката си риташ към мене.
Ала той се отчупва и в гъстият мрак
ти ревеш и пълзиш на колене...

И за плитките вързал те в тъмната нощ
като взета във плен самодива,
аз ти шепна в ухото разрошен и лош:
“С таласъми майтапи не бива!”

СТОЛ

Пак във дъхавия хол
пия чай, чета Монтен,
а на плетения стол
ти люлееш се до мен.

Огънят като станиол
бляска и искри червен,
и рисува ореол
по тавана осветен.

Ти люлееш своя стол,
гледаш някъде през мен,
а от синкавия дол
вие вятърът студен.

Как приятно този стол
скърца с тъничък рефрен,
ту във сол, ту в си бемол,
сякаш казва: “Спи във мен...”

“Спи във мен...” Но ден след ден
аз намразвам този стол!
Ти си влюбена не в мен,
а в едно дърво без пол!

Огорчен и унизен,
аз ще грабна тоя стол,
и пред тебе разярен
ще го натроша на сол!...

Ала в дъхавия хол
ти усмихваш се на мен,
и аз пак успокоен –
пия чай, чета Монтен...

ОТЛИТАНЕ

Ще седнем удобно в балкона зелен,
ще откъснем от гроздето сочно.
И потънали сладко в среднощния тен -
ще мълчимо нарочно.

Ще се сипе в дерето дълбоко под нас
на нощта захарта ситно, ситно.
И ще гледаме, както някога, ти и аз
на света любопитно.

Ще изхвърлиме всички излишни неща,
ще разчистим балкона основно.
Додето накрая усетим в нощта,
че висим безтегловно.

И превърнали този балкон във балон,
ще се вдигнем в небето безлунно, –
макар че по тъжния земен закон
това да изглежда абсурдно...

НА КОМИНА

На комина, на сините цигли,
ще седна да гледам как
на нощта изпод черните мигли
капе гъстият мрак.

И върху покрива изкорубен
ще се разходя важно, пък
ако ще да ме вземат за влюбен
сантиментален щърк!

Ще усетя, че ти си наблизко,
във градината синя, но
ще се местиш ти с бялата риза
като лунно петно...

Ще почукам настойчиво с клюна
да излезеш от тъмния двор,
и ще кажа вълшебната дума:
“Мутабор”. “Мутабор”!...

Но накрая почувствал ясно,
че от мене не става халиф,
ще те грабна аз нежно и страстно,
пак силен, настръхнал и див,

и на сините лъскави цигли
ще седнем да гледаме как
на нощта изпод черните мигли
капе гъстият мрак...

НЯКОЙ ДЕН

Някой ден ний ще станем безсмъртни
и ще идем на Млечния път.
А селцето със къщите смътни
ще загуби и смисъл и плът.
Ще потънат тополите вечни
като сламки във черната нощ,
и долът с шумовете далечни
ще се слее с космичната мощ...

Някой ден с теб ще станем безсмъртни,
ще се срещнем на Млечния път.
Ще протегна аз пръсти безплътни
да докосна пак твоята гръд.
И разтваряйки звездната риза
ще ти шепна беззвучни слова,
както месец във облака влиза,
тъй ще вляза във теб след това...

Ще се слоят душите ни нежни,
както Млечният път се е слял,
както сливат се тъмните бездни
във всемирна и дива печал,
и селцето със къщите смътни,
и тополите дето трептят...
Непременно ще бъдем безсмъртни.
Само ти ме обичай до смърт...

ЧИСТИ ДУХОВЕ

Чисти духове, – ний се носим нагоре,
в необятния нощен простор,
а отдолу земята се бори
да ни върне във своя затвор,
да ни хвърли във ниските храсти,
да ни смачка под своята власт,
и духът ни разбила на части
във пръстта да ликува над нас...

Чисти духове, – ний сме шепот и пара,
капки дъжд върху стихнала жар.
Все по-нежно нощта се разтваря
и прибира ни в космоса стар,
все по-малка върти се земята,
все по-дребен е плътския свят...
И навярно е в туй свободата, -
да не връщаш духът си назад...

ГЛАД ЗА ГРЯХ

1996

НАСЪЩНО

С мургавите колена, като топъл ръжен хляб
тя ухаеше във здрача.

Беше хубава жена, сложена на тоя свят
като празнична погача.

И възбуден, възхитен, в миг усетил глад за грях
аз протегнах си ръката,
но търкулна се край мен тя със топъл женствен смях
и изчезна в тъмнината...

ВИДЕНИЕ

Сред бялата картинка ясна,
с неуловимо нежен звук,
една жена за миг проблясна
и се стопи като капчук.

И после слънцето заплете
и разтопи с един замах
в миг всичко онова, което
така дълбоко преживях.

Но аз не вярвах на очите,
аз чаках под стрехите сам
мечтата ми да се насити
с представата, че Тя е там!

И изтощен от красотата,
си тръгнах мокър от печал,
но нежно влюбен във жената,
която сам си бях създал!

ЧЕРНОКОСАТА

С дълга черна и права коса, -
като дъжд в тъмна есенна вечер,
тя извади две черни аса
и ми каза, че аз съм обречен.

Ще се влюбя във силна жена, -
като в буря, която просветва.
Ще изкупя неznайна вина
и ще бъда поредната жертва.

И извади тя черно вале
и изтръгна сърцето му с нокът.
И ми каза: Смъртта ти ще е
от жена като сова жестока.

И тогава видях ужасен,
че е в траурна рокля вечерна.
И изправи се тя върху мен,
и обля ме с косата си черна...

ИМПУЛС

Блестеше косата ѝ, сякаш че беше
погалена с мойта ръка.

А мене сърцето ми чак ме болеше,
че всъщност не беше така.

Тя даже не знаеше, че аз съществувах,
седеше на стола пред мен.

А аз се вълнувах, вълнувах, вълнувах
от нейния блясък червен.

И точно, когато бе най-недостъпна,
сред струнния Бахов концерт,
протегнах към нея аз плах и изтръпнал
ръката си бавно напред,

и с крайчеца ален на моите пръсти,
докоснах във сумрака аз,
косите и руси, блестящи и гъсти,
и казах: “Простете”, на глас.

И после, изгубил задръжки, погалих
аз нежната женска глава, –
защо го направих, защо го направих,
защо го направих това!...

Но тя не помръдна. Мълчеше. Седеше.
И всичко приключи така.
И само косата ѝ в мрака блестеше
погалена с мойта ръка...

ИЗКУШЕНИЕ

Готови да заплачат, сред мрак и светлина,
изстенаха във здрача очите на жена.

Безмълвен и настръхнал, разкъсван и смутен,
усетих как запърха с ресниците за мен.

Но виждах аз измяна там нейде да звучи
в прекрасната покана на нейните очи.

И все така обречен, и все така смутен,
отблъсквах я далече, далеч, далеч от мен.

А в кръговете тъмни на тъмните дъна
проблясваха безмълвни сълзите на жена...

РАЗМИНАВАНЕ

Посред есенната шума
аз я гледах изкушен.
Но не казах нито дума,
и не каза тя на мен.

И на тясната пътека
точно срещу нея спрял
гледах устната ѝ мека
като вълк обезумял...

После вятърът завяя
неочакван и студен.
И отминах аз край нея,
и отмина тя край мен...

ФЛИРТ

Една жена красиво слагаше
във здрача своя шал,
и тайничко ме наблюдаваше
дали я бях видял.

Дали я виждах как кокетничи? –
Разбира се, че да!
Но се прозявах скрит във мрака чер
на своята брада.

Но тя отново ме измъчваше
със белия си шал, –
едно сияние излъчваше,
че чак треперех цял.

О, тя навярно се досещаше,
аз колко съм влюбчив,
и все по-хубава изглеждаше
във флирта си красив!

Но духна вятър, смъкна шала й,
и тя видя със страх,
че във нощта сме само двамата,
и доближил я бях...

Дали владеех си инстинктите? –
Разбира се, че не!
Но тя наистина трепереше,
потръпваше поне!

И аз разбрах, че е в ръцете ми, –
тя с белия й шал!
Но аз нали съм от поетите,
които имат жал,

поставих шала на главата й,
и бавно свих в нощта...
Очаквайки и се надявайки,
след мен да тръгне Тя..

ПРЕЛЪСТЯВАНЕ

Тя обича да се съблича,
и обичам да гледам аз,
преродил се във рошаво птиче
върху нейния мокър перваз.

Тя дори не ме забелязва,
и не знае, че аз съм поет,
и надничам във нейната пазва
от вълнение детско обзет.

Тя по някой направо е луда,
и желае от него деца,
и от нейната топла възбуда
изпаряват се моите крилца.

И разтваря се моята човка,
и запявам и с трепетен глас
за мечтата ми мека и рохка
цяла нощ да я гледам в анфас.

И усетила може би смътно,
че пак някой в нощта я следи,
приближава прозореца плътно
и почти ме допира с гърди.

О, най-после ме забелязва,
и навеждам аз птича глава,
тя ме гушва във своята пазва,
и обсипва ме с нежни слова.

И в миг топлата перушина
се омесва с горещата плът
във екстазна любовна картина
със предчувствие ясно за смърт...

И уплашена тя си облича
тялото – цяло в перца,
и в окото ми тъмно наднича,
и целува ми двете крилца...

Аз усещам как страда ужасно,
но поета във мене мълчи,
няма нищо сега по прекрасно
от сълзите във тези очи!

И цял мокър от топлата влага,
пак усещам във тъмното аз,
как ръката и малка ме слага
върху хладния мокър перваз.

И отново аз, рошаво птиче,
прелетявам до близкия храст...
Тя обича да се съблича.
И обичам да гледам аз.

ПРЕЧИСТВАНЕ

Като камбанен звън далечен
тя влезе в стаята при мен.
А бях аз в синкавата вечер
и сам, и слаб, и угнетен.

И заговори ми със глас,
на който музиката помня.
А в мрака ѝ отвърнах аз
с тъга дълбока и огромна.

Но тя не ме остави, не –
да плача до стъклата сини.
Обгръщаше ме с цветове
като галерия с картини.

О, колко бях недоверчив,
и колко бях наивен само!
Но тя ми даваше мотив
за нещо чисто и голямо!

Тя с някакъв дълбок финес
превръщаше мига в изкуство,
и аз се чувствах като Крез
богат със женското и чувство!

Седяхме в меките кресла
и гледахме се в тъмнината.
Отблясъци като крила
докосваха се по стената.

Трептеше в стаята печал
почти, почти недоловима,
и всеки вече беше дал
най-хубавото дете има...

И аз си тръгнах най-подир
успокоен, щастлив и вечен,
изпълнен с тих божествен мир,
като църковен звън далечен...

БРАЧНИ СОНЕТИ

2002

ГЛАНЦ

Изграждах цял живот предпазни мрежи,
за да запазя брачния ни гланц.
И може би затуй невинно свежи
изглеждахме в любовния си танц.

Блестеше всичко лъскаво и чисто,
неотразимо синьо - ден след ден.
И както на туземец със мънисто, –
безкрайно ми завивдаха на мен...

Аз все по-често мисля натъжено,
че бракът туй е порцелан най-скъп,
и питам се дали ми е простено
да го разбия в някой остър ръб!

Какво че светлината му е синя –
отдолу е обикновена глина.

ТЪТЕН

Във не една и две спокойни вечери
докосваха се наште духове.
Но днес мълчим като огромни глетчери
с безкрайно вкочанени ледове...

И все така във синкаво сияние
изглеждаме сближени отстрани,
но ни дели огромно разстояние
и ред непробиваеми стени.

И все по-тесен е за двама пътя ни,
и все по-остри наште върхове.
Докоснем ли се – се разнасят тътени,
и продължават сякаш векове...

И може би след десет ледни ери
ще се стопим, и пак ще се намерим...

ОСТРОВ

Ти знаеш мойте мисли наизуст,
познаваш мойте чувства и постъпки,
със мене си като на остров пуст,
обходила го със безбройни стъпки.

Разбирам, че мечтаеш някой ден
на хоризонта кораб бял да се покаже.
Но нямаш избор друг, освен със мен
да изживяваш своите миражи.

Да, аз съзнавам своята вина,
затуй, че предизвиквам в теб досада.
Но имах аз и мачта и платна,
когато беше хубава и млада...

И иска ми се остров да не съм,
а корабът отплувал в твоя сън...

ЖАЖДА

Светът е нежен. Хубави жени
разсипват щедро своята прелест в мрака...
А аз – като отшелник отстрани –
живея със трохите си от брака...

Протегна ли ръка – след миг, аз знам,
ще ме засипят с нежна милостиня,
но аз съм свикнал да владее сам
и жаждата си – както бедуина...

Навярно ще се случи някой ден –
красиво, нелогично, и нетрайно, –
и аз ще се предам изнемощен
на жаждата си в тайнството безкрайно...

Но нека не говориме сега,
за туй, което носи ни тъга...

ФЛИРТ

Защо приемаш толкова спокойно
ти флирта ми със друга – прям и смел,
защо не атакуваш недостойно
онази, дето аз съм предпочел.

Нима не виждаш колко е красива,
и как излъчва нейната душа,
защо със мен си толкоз търпелива,
когато искам теб да разруша!

Нима ми позволяваш да се влюбя,
та сам разочарован да съм пак,
и искаш после двойно да загубя -
и нея, и спокойния ни брак?...

Защо сега така ме принуждаваш
да взема любовта, която ти ми даваш!

ПОЗВОЛЕНИЕ

Провалям всички твои запознанства,
а старите следя под микроскоп.
Общуването ражда свои тайнства,
но може ли да има тайнства роб?!

До смърт принадлежиш сега на мене,
със мен се радвай, страдай и мълчи!
Опасни са най-малките промени
пред твоите леснодаващи очи.

Да се разправям, знаеш, че умея
със всеки, който носи нова страст!
Да го прогоня, да го завладея,
или да го направя смешен аз! –

Във тебе само правото остана
да искаш същото от мен в замяна.

ЦЕННОСТ

Ти казваш: изтъкан съм бил от ревност,
от страст за притежание и власт.
Това така е, ако ти си ценност, –
в което се съмнявам вече аз...

Но тъй да е, – върви при друг тогава,
щом считаш любовта ми за порок.
И нека друг духът ти притежава, -
но гордостта си дай на мен в залог.

Че току виж, – не бъдеш оценена,
тъй както оценявал съм те аз,
и жалка, унижена и смирена
потърсиш пак закрила в мойта власт...

Ще трябва нещо ценно да заложеш, -
да го откупваш после, – ако можеш...

НЕИЗБЕЖНО

Сега ще обвинявам само аз,
а ти ще замълчиш за миг в смирение.
Понеже в нас остана малко страст, –
макар и за горчиво обвинение.

Понеже в нас остана шепа дух, –
със който помежду си да воюваме,
то нека да накажем своя слух
с жестоки думи без да се преструваме..

О, знам, че после ти ще обвиниш,
с дълбоко унижение порязана,
и няма да поискаш да простиш,
почувствала, че вече си намразена...

Но ти жена си, кой ако не ти
ще може и намразен да прости?!

ЗДРАЧ

Седни до мен. От мен се оплачи.
Каж ми, че живеем сиво, скучно!
Недей ме гледа тъй. Недей мълчи.
Поне се свий и заплачи беззвучно!

Лицето ти е пак без капка кръв,
и всяка мисъл казана – убива.
Но кой от нас ще каже в час такъв,
какво поклъва, и какво се срива?!...

Дали омраза трупа се сега,
или любов под камъните драска,
и като котка виеща снага
опитва се навън да се изтласка.

И кой ще и помогне в този здрач
освен беззвучния ти женски плач...

ЕДИНАК

Изчаквам те да идеш в друга стая,
и като вълк спотайвал стръвен глад,
захапвам самотата си – оная,
с която ще избягам в моя свят...

Недей да идваш – стой във коридора!
Недей да влизаш – остави ме сам!
Присъствието твое е отрова,
която ме убива – грам след грам!

Но влизаш ти – спокойна и щастлива, –
неподозираща за моя гърч.
Ти много си добра и си красива,
но внасяш в мене мрак, наместо лъч...

И аз мечтая пак за празна стая,
тъй както ти – да бъдеш с мен във тая...

ВРЕМЕ

Ти пак заспиваш сгушена във мен,
тъй както преди много, много време.
Но моят дух е бивол уморен,
лежащ сега сред блато от проблеми.

Прегърнала ме с двете си ръце
ти дишаш топло в лявото ми рамо.
Но тъй тежиш на моето сърце
и ме убива твоето коляно.

И аз измъкнал се – поемам дъх –
дълбоко – за да оживея! –
Един уплашен, стар и болен плъх,
лежащ в постелята до своята фея...

А време бе, когато с любовта
жадувах да позная и смъртта..

ПРИЛЕПВАНЕ

Прилепнал съм към тебе много силно
и вкопчил съм се здраво в този брак,
прилепнал съм към теб любвеобилно
като чорап по нежния ти крак,

като листо по мъхестата блуза,
като дете към майчина пола,
като пиявица, като вендуза,
и като кърлеж в твоите крила

от теб аз черпя, пия, смуча, лоча
любов, любов, любов и пак любов,
и нощем те затискам като плоча,
а сутрин съм прилепнал твой пантоф

със чувството си толкоз всеотдайно,
че ти ме мразиш искрено и тайно...

РАЗДРАЗНЕНИЕ

Естествено, и днес си раздразнена
и гледаш като мрачен носорог
във кухнята си чиста, подредена,
додето аз отпивам своя сок.

Каквото и да кажа – все те дразни,
каквото да направя – скачаш ти.
И с ужас гледам аз трохите мазни
полепнали по моите пети.

И отвратен от своята небрежност –
отново ти се извинявам аз,
не искам аз от тебе вече нежност,
за нищичко не моля в този час,

а казвам си – не мърдай ти, за бога, –
щом трепнеш – в миг напада носорога...

ЛЮБОВ

Като туземец впрегнат във двуколка
ти теглиш мен и своя тежък брак.
В гърдите си усещаш остра болка,
ала нагоре тичаш пак и пак.

Поспри, ти казвам, почини си малко,
спокойно обясни се във любов.
Но ти изтегляш нашта катафалка
от калния пореден пътен ров

и пак летиш сред камъни и тръни, –
аз виждам твоите кървави пети,
дори не може вече да те спъне,
че аз крещя: “Не ме обичаш ти!”

И стигнала до моят връх далечен,
ти рухваш... Аз изглеждам вечен.

РАЗКАЯНИЕ

Потискам те със прекалена власт,
със прекалена страст, с премного грижи...
Затрупвам твоите чувства пласт след пласт
и твоят дух не може да се движи.

О, ужас е да те заровят жив,
макар и със стремежа благороден!
Прозрял това, и аз не съм щастлив,
ала да бъда друг съм неспособен...

Сега седя до твоята глава
и милвам я разкаяно и нежно,
и моля те да бъдеш онова,
което съм погубил безнадеждно...

Но мойто разкаяние е част
от нова и обсебваща те власт!

ПРОЗРАЧНОСТ

За да заситиш мъжката ми алчност –
да виждам всичко в теб – като на длан, –
разкривай се пред мен, бъди прозрачна,
разкривай се докрай без страх и свян!

През теб да гледам като през прозорец,
душата ти да бъде под воал,
и аз да съм присъстващ царедворец
на всеки твой интимен ритуал.

Да зная пътя в тебе, който стига
до най-прикрития ти женски кът,
да си мъгла, която в миг се вдига,
когато те погледна всеки път!...

Когато станеш истински прозрачна, –
ще те презра, защото си невзрачна!...

ПРИЯТЕЛ

Ти имала си нужда от приятел,
във който да оглеждаш своя дух.
Но той за мен е вече “неприятел”,
щом мъж е той, дори да е евнух.

Щом мъж е той – невинен или скитник,
магьосник, мъченик или пък воин,
за мен е най-опасния противник,
защото ти предаваш се без бой, –

на силния – със сляпо възхищение,
на тайнството – с почти мистична страст,
на слабия – от чисто съжаление,
ала къде сред всички тях съм аз?

Ти просто подминаваш моят дух
като жена покрай писклив евнух...

РАЗДВОЯВАНЕ

Излязох на театър с друга аз,
за да усетя как е да си с друга.
А казваше ми вътрешния глас:
“На дявола недей прави услуга!”

Уж цяла вечер носех те със мен,
но другата изтри те като с гума.
И аз – непоносимо раздвоен –
избрах на мимолетното парфюма.

И върнал се в един ужасен час,
видях че спиш – от чакане – на стола.
Съблякох те в леглото нежно аз,
но виждах друга мимолетно гола...

И после пуших цяла нощ навън,
повярвал, че животът ни е сън...

ОТРУПВАНЕ

Отрупана бе масата с вина
и падаха в нощта метеорити.
И седна срещу мен една жена
с космическа вина в очите...

Ти, седнала до мене, се стопи
и избледня като звезда далечна.
А аз, не промълвил дори “прости”,
изсмуквах с поглед шията и млечна.

С очите и се любих до немощ
на таз жена красива и пияна.
А ти до мен мълчеше цяла нощ,
дори не се заплака и не стана

от масата, отрупана с вина
от масата, отрупана с вина

СТРАХОВЕ

Сънувах, че изневеряваш с друг.
Ужасен сън, с подробности и прочие...
А снощи бях най-нежният съпруг,
повярвал в твоято женско непорочие.

След този сън съм вече друг човек.
Не вярвам в никой, в нищо и завинаги.
А зная, че това е само сън... нелек,
но той, да се съмнявам вечно, стига ми.

Ти давиш се от сълзи: “Няма друг!”
Но аз не вярвам в твоято непорочие.
Аз - най-недоверчивият съпруг, –
повярвах в гадни сънища и прочие...

О, страхове дълбоко скрити в мен,
бъдете в моя сън, но не и в моя ден!

СОБСТВЕНИК

Сега не съм такъв какъвто бях,
и вече не обичам безусловно.
Сега съм станал източник на страх
и собственик на чувството любовно.

Сега във всяка твоя дума, поглед, жест
се вглеждам подозрително и тайно
и всеки миг подлагам те на тест –
обичаш ли ме още всеотдайно.

А ти не знаеш изпитът жесток
ще свърши ли наистина накрая,
защото аз ще ставам все по-строг
и още много, много ще желая,

додето най-накрая в някой ден
страхът във теб се слее с тоя в мен...

ОТЧАЯНИЕ

Дори не се опитваш да научиш
защо съм тай потиснат и свиреп. –
Опитвам се от мене да изсмуча
женското, което липсва в теб!

Но ти нехаеш в своята мъжка роля,
превърнала се в скучен философ.
О, скъпа, прегърни ме! – тайно моля, –
отчаян съм от липса на любов!

Къде ти!... – Вече разделени
живеят твоето “аз” и мойто “аз”, -
духовни еднополови системи,
затворен кръг, пъпкуващ низша страст!...

Сами възпроизвеждаме се в брака,
ала това ли цял живот ни чака?...

ЧУВСТВИТЕЛНОСТ

Не мога да приемам ни смъртта,
ни любовта, когато си отива.
Но ти не ги разбираш тез неща,
за тебе мойта болка е фалшива.

За тебе просто всичко е наред,
щом няма още видима причина.
Но трябва ли водата да е лед,
за да запалиш в стаята камина?

Чувствителен си! – казваш на шега, –
но просто закъснял си с пет-шест века.
Мен, вместо смях, обзема ме тъга,
наистина неясна и далека,

и бих забил в гърдите си кинжал,
ако не знаех, че не ще ти стане жал...

ВИНА

Духът ми всяка нощ към теб изпитва
едно мистично чувство на вина,
като към Бог, в мигът преди молитва,
като към плът на девствена жена...

Но ти не си това, ти имаш друга
напълно прозаична роля тук:
За мен да си една добра съпруга,
тъй както аз – един нелош съпруг...

Но може би това на мен не стига, –
и пак изпълват моите очи:
сияние, което те издига,
и сълзи, от които ми горчи.

И може би вина, с която мога
докрай да те отъждествявам с Бога...

ЕВТАНАЗИЯ

Подобно болен, сложен на система,
ти храниш ме на капки със любов,
надявайки се пак да се свързва,
и за живота пак да съм готов.

Аз зная, че е вече празна банка
измъченото ти от дълъг брак сърце,
ала и аз съм станал грозна сянка
протегнала в отвъдното ръце.

Аз нямам сили, ала имам право,
и моля те, – убий го този брак!
Но ти ми връзваш китките по здраво,
иглата ми наместваш нежно пак,

и капка подир капка, ден след ден –
живеем си живота отреден...

ИМПРЕСИОНИСТЪТ
В МЕН
2005

ЛЕГЕН

Във големия бял старовремски леген
ти усърдно се къпеш сега,
а аз гледам те в селската нощ прероден
в оня френски художник Дега.

И се стича водата в металния съд...
И нагазила в малкия вир,
ти щастливо си бършеш червената гръд
със зеления селски пешкир.

И светът е зелен и наситен, и ти
се отпускаш на своя чаршаф.
А след тебе остават шест малки следи –
мокри стъпки по пода кафяв...

Твоя топъл анфас е тъй нежен и чист
върху фона на мрака красив,
че навярно във мен би родил се Матис,
ако имах в ръката молив.

И почувствал какво притежавам сега,
аз те гледам додето заспиш,
и изпитвам дълбока зелена тъга,
че не съм те завел във Париж...

ЧАШКА

Върху стола с червена дамаска
със прибрани крака ти седиш,
като малка проблясваща чашка
от изтънчен арабски сервиз.

Тъй замислена, сякаш заспала,
съзерцавам те, седнала там, –
със наметката матово бяла,
като истински стар порцелан.

Ти си толкова фина и ценна,
но едва ли съзнаваш това,
в тази вечер спокойна, нетленна,
наклонила към мене глава...

РОКЛЯТА НА ГАБИ

Аз я заварих щастлива и синя.
Тя, (без значение е възрастта),
беше си купила от магазина
рокля на старо, за пролетта.

Манджата къкреше на котлона,
но въздухът в бокса бе синкав и свеж.
Ти даже излезе за миг на балкона
със новата рокля пране да простреш.

Аз се обадих на дъщерята
и я извиках: “Ела си и виж
майка ти – по светла от светлината,
по-ослепителна от Париж!”

“Не вярвам...” – каза ми глас отсреща. –
“Пък и да дойда – ще мине цял
час и вие със мама все зарад нещо
ще си направите битов скандал!”...

Аз оставих на мястото телефона
и седнах на стария грозен креват.
Мълчах и те гледах – една синя икона
във този изобщо невярващ свят...

СНЕЖНОСТ

Ти си клекнала в прясната снежна
под червения дамски чадър,
като капчица алено-нежна
по чаршафа на белия кър.

Ти приличаш на малка икона,
миловидна сред белия мрак.
Аз ти махам, разтърсвайки клона,
и ти пращам подаръци сняг...

Ти не казваш ни дума, ти чакаш,
коленичил, да дойда при теб,
и от бялата рима “обичам”
да направя цял снежен човек.

Ти поглеждаш небето как рони
и завърташ чадъра червен.
И със старата камера “Сони”
аз те снимама завинаги в мен, –

под небе от парцали широки,
до кола, цяла в снежен пашкул,
и до стъпките много дълбоки
на невидим край теб сомнамбул...

ПАРЦАЛ

Всяка вечер те моля: “Недей
да миеш и пода! Нали мете!”
И поглеждам към стария полилей
с три крушки, едната свети.

Господи, казвам му, угасни!
Тя не вижда ли, – влюбен съм още!
И припомням си всички велики жени,
и повтарям си “Селските нощи”...

Ти излизаш от банята, но
не гола, а с кофа в ръката,
и ме виждаш – огромно петно
там, на плочките в столовата...

Аз седя, препрочитам Стендал,
и край мен е червено и черно,
и даже във твоя безчувствен парцал
виждам тайнствено чудо вечерно...

Но потича по пошлия под
тъжно жълто-кафявата пяна...
И умирам аз в този живот, –
да не бъдеш ти в мен развенчана.

ЛЪВ

“Не те обичам. Сбогом и прости!”

Като нещастен стар и много тъжен лъв,
загубил си любимата играчка,
аз свих се върху пода като връв,
мечтаейки скръбта ми да ме смачка.

Вървяха бавно ден след ден и нощ след нощ...
А аз лежах, лежах и се смалявах.
Скръбта ми преминаваше в разкош
и за какво съм тъжен бил, забравях.

И като коте свито в кожен мек калъф
усещах как порастват ми мустачки,
и си мечтаех как ще стана лъв
и пак ще имам хубави играчки!

ЛЮБОВ

Видях аз цветната и рокля
от моя мрачен стар таван,
където като черна котка
живеех си щастлив и сам.

Валеше дъжд на едри капки,
и аз от покрива блестящ
и хвърлих черната си шапка
и черния си топъл плащ.

– Вземи ги! – викнах и надвесен. –
И облечи ги вместо мен!
Навън е сива кална есен
и сив студен самотен ден!

Тя трепна с дрехата си цветна,
високо, ясно се засмя,
и като капка мимолетна
потъна в тъмната земя...

И гръмна гръм със скръб безмерна,
че там, на плочника блестящ,
лежах аз с шапката си черна,
и с черния си кървав плащ...

МЪЖЪТ И МРАКЪТ

2005

етюди за наранената красота

ЕТЮД ПО ПЪТЯ

Заспиваше до мен в нощта, една жена от мен ранена,
подобно купчинка листа върху земята вкочанена.

Познавах своя път назад на изоставени руини,
но светеха с отчаян глад очите ѝ безсмъртно сини.

Смирил жестокият си нрав, наведох се да я погаля,
но върху белия чаршаф прокапа мрак и се разкаля.

Седях до нея мълчалив и чувах се как дишам тежко,
и носеше се в мрака сив духът на нещо нечовешко,

на кален сняг, на пустота, на плач разкаян на хиена,
и на ранена красота под свитата от студ вселена...

ЕТЮД В ГРАДИНАТА

Захапал розовите рози, нахлул в градината й синя,
желаех аз да бъда този за нейните сълзи причина.

Студена като лунна пита и сянката на синкав пламък,
тя чакаше да се наситя и се търкулна като камък.

Но тя не знаеше, че само смъртта насища го поета
или разплаканото рамо на разцъфтелите дървета.

Да можеше да трепне в мрака и кратки думи да отрони,
бих плакал като нежен славей върху оронените клони!

Ала красива като мида, тя думичка не проговори,
тя чакаше да си отида и след това да се разтвори.

И побеснял като слонище аз дълго мачках из лехата,
додето не остана нищо, освен петно от красотата...

ЕТЮД В ЛЕГЛОТО

Разливаше се кремав мрака като във нежен сън,
когато с токчета изтрака една жена навън.

Покрит с юргана си пепитен, почувствах нечий крак
да влиза в моя любопитен, красив и цветен мрак.

Усетих как се разположи тя в моята мечта,
дори не ѝ се и наложи да се събува тя.

Лежахме двамата безмълвни в пепитения здрач,
и шареха красиви мълнии под всеки наш клепач.

Усещах ток по слабините от острия и ток
и лазеха като термити по мене капки сок.

Не смеех даже да помръдна да не погубя сам
фантазията безрасъдна на този нежен храм,

звукът от капещите стъпки на скрита в здрач жена,
в нощта на кремавите кръпки от лунните петна...

ЕТЮД В БЛАТОТО

По пътя, глъхнеш в тъмнина, безмълвно чух да вика,
една изгубена жена сред крехката тръстика.

Понесла своя скъп товар на нежното си рамо,
едва ли знаеше, че звяр в нощта откликва само.

Красива като светлина, угасваща във мрака,
тя бе единствено жена, ръка, която чака.

Настръхна тинестата нощ с кора зелени врани,
дали във мен ще има мощ, жената да се хване!

Но на скалите мълчалив, аз гледах под звездите
как пясъкът зелено-сив обгръща и прасците,

поглъща сините гърди, красивата ѝ шия,
скалите, едрите звезди, нощта и... мен самия...

ЕТЮД В БЕЗИСТЕНА

На дъното на безистена, в кафяво-черна дреха,
лежеше просякът във мене, останал без утеха.

Бе страшно мястото, където спят сгънати на лакът,
отхвърлени от битието, в нощта мъжът и мракът.

Навън по светлите витрини жени в красиви сцени
обличаха в червено-синьо душите си ранени.

Да можеше поне едната да влезе в безистена
и ми покаже красотата от мене наранена,

бих плакал с цялата набожност възможна на земята
за пропиляната възможност да имам красотата...

ЕТИЮД В ЗДРАЧА

Жена, превърната в мишена, в нощта изплака
с една кермидено-червена сълза във мрака.

Опънал тетивата здраво, съвсем нарочно
аз целех се в сълзата право, жестоко точно.

Не виждах шията и бяла, не виждах в мрака
как греят двата портокала с цвета на мака.

Не търсех нежния и вопъл, върха стафиден,
а здрача на сълзите топъл и керемиден.

Бе скрита цяла красотата безсмъртно-тленна
в една нищожно-малка капка, на вкус солена.

Опънал тетивата здраво, съвсем нарочно
аз стрелях във сълзата право, жестоко, точно...

И красотата, наранена, се сви във мрака
и заскимтя, зави, застена... А аз заплаках.

ЕТЮД В МРАКА

Една жена лежеше гола в леговището на нощта,
и босият ѝ крак трептеше с агонията на смъртта.

Тя знаеше какво я чака, тя знаеше, но каза: “Да!”,
и като кладенче във мрака потръпна нейната гърда.

Надвесен, за да я убия, от красота опиянен,
аз ръфах бялата ѝ шия, за да премине тя във мен.

Покапаха върху листата червени капки светлина,
но не насища красотата, щом има форма на жена!

Аз виех като вълк във мрака и удрях като гръм в степта,
но никой капка не изплака по рухналата ми мечта!

И върнал се над своята жертва, аз изревах обезумял,
че давам своята страшна клетва да пия красота без жал!

АДВОКАТИ И
ПЕПЕРУДИ
2007

ЖЕНАТА НА ПРИЯТЕЛ

Дойде при мен жената на приятел,
във късна, много късна черна нощ.
Навън вилнееше помитащ всичко вятър,
подобно хищник с нечовешка мощ...

Аз спуснах белите красиви щори.
Тя – миглите над черните очи.
И съвестта във нас не проговори...
Бе много по-красиво да мълчи...

И мина цяла вечност... И тогава...
“Вън вятърът...” – тя каза с дрезгав глас.
И мина цяла вечност... И тогава...
“...виновен е...” – довърших тихо аз...

Тя дръпна роклята и страшно чисто гола
изправи се настръхнала в нощта...
А аз седях и плачех сам на стола,
изгубил най-красивата мечта...

САЛОМЕ

Тя беше с бяла, много бяла кожа,
покрита със безброй луни сусам.
Във нея беше хляба, в мене – ножа,
и помежду ни – масата от чам...

Държеше хляба тя във своята пазва.
Аз стисках ножа в моите колене.
“Как се казваш?” – за миг я чух да казва.
“Йоан.” “А аз съм Саломе.”

И сложи ясно тя пред мен подноса
със хляба си, забулен в миризми.
И аз усетих ясно, че е боса
със камъка на моите слабини...

Тя беше млада, беше толкоз млада,
че можех да й бъда аз баща.
И тръгнал си, представях си как пада
главата ми, отсечена в нощта...

ЗДРАЧ

Видях ли, не видях ли в парка,
посред мъгла и мрачна готика,
жена – настръхнала шишарка –
с петна от сняг и от еротика...

От връхчетата на елите,
до връхчетата на гърдите й,
процеждаха се светлините
паяжинно-възхитителни...

Аз притаих се и утигнах
в хралупата-въображение,
и я видях с очи на рис как
докосваше се без стеснение...

От ъгълчето на очите
до ъгълчето на езика й,
потекоха сега сълзите
от непрегълтнатите викове...

Петна от кръв, от сняг и охра,
дървета черни с мрачна свастика,
и шумата – златисто-мокра,
и тялото – безмълвна пластика.

ДЖАЗ

В червената и потна зала,
със нагнетени стол до стол,
една жена ме бе избрала
с инстинктите на своя пол.

Не знаех аз къде е в здрача -
на този или онзи ред,
ала усещах в мен как плаче
възбудата – като тромпет!

Тук бяха всички подивели.
Ала от всички най бях аз!
Гърдите й като чинели
звънтяха в мрака: “Джаз! Джаз! Джаз!

Коя е тя! Защо не става,
за да премине покрай мен!
И скачаше с една октава,
тромпетът кърваво-червен.

И литваха като конфети
фантазно в малкия салон,
най-еротичните куплети
от моя чувствен камертон.

Отърквайки се като котка
във облегалките от плюш,
тя идваше лъжливо-кротка,
и аз облян бях с леден душ. –

Бе с роклята от мен на косъм,
с бедрата – само на микро̀н,
и аз извивах се на осем
подобно срамежлив питон!

В червената и потна зала,
се гърчех като охлюв гол –
защо тя мене бе избрала
с инстинктите на своя пол!

Защо!... И влачен от тълпата,
загубил дъх, загубил глас,
аз бягах, бягах от жената
сред цветове и... джаз, джаз, джаз!...

МИРИС

Тя каза: “Нека бъде тъмнина!”
Протегна се... и лампата угасна.
И аз усетих мирис на жена, –
невидима, безмълвна, и опасна...

Седях и вслушвах се... Ни шум, ни дъх...
Опитах се да свикна с тъмнината.
Почувствах се направо като плъх,
в капана безпощаден на жената.

Представях си, как всеки следващ миг,
тя става все по-гола, по-красива...
Аз бях добър съпруг, но чист лирик.
А чистата фантазия убива.

В нощта една мечта изшумоля,
в миг нещо меко тупна върху пода.
И сякаш чух най-тихото “Ела!”,
прошепнато от женската природа...

Устата ми пресъхна, задушен
яката дръпнах, копчето изхвъркна
и звънна по стъклото срещу мен,
и падна на килима, и потръпна...

Извиках: “Нека бъде светлина!”...
“О, спи ли Бог! О, Бог не види ли!...”
Но ме задави мирис на жена,
и две гърди двуостри като миди...

УДОВОЛСТВИЯ

Сам съм във парка и пиша...

Излегнат съм, скрит под листата
на вече узрялата вишна,
но чувам, с ухо на земята:

Жена се съблича във мрака...

Аз гледам звездите над мене,
и слушам как шушне шубрака
под нейните дрехи свалени...

И, легнал по гръб във тревите,
аз виждам през сламки зелени,
как двете светулки – гърдите,
летят и... угасват над мене...

КУЧКАТА

Кучката вървеше подир мен...
Аз хвърлях хляб, но тя не го докосна.
Изглежда, че не бе въпрос на
глад, дори във този леден ден...

Глутницата тичаше отзад.
Но кучката въобще не я допусна.
За тях, изглежда, бях аз плячка вкусна,
но тя ме пазеше, ръмжейки с яд...

Задуха мрак. Денят бе труп студен.
Снегът хрущеше. Бе мъглата черна.
Но можех през дърветата да мерна -
кучката вървеше подир мен...

Случайни хора свиваха встрани,
уплашени от дългата и сянка.
И нямаше елени и Снежанка.
И нямаше измислени жени.

Внезапно спрях. Случаен лъч студен
в краката ми несигурно проблясна.
Безкрайната пътека стана тясна. –
Кучката вървеше срещу мен.

Бе адски студ и локвата бе в лед, –
напукано красиво огледало,
и кучката по гръб опъна тяло
и завъртя се в нежен пирует.

Ледът под нея сякаш засвистя,
запя като затоплена цигулка,
И скрил глава под черната качулка,
на кучката аз слушах песента.

И чух я как провлачено зави,
и заскимтя, застена и заплака,
и с пламнали очи към мен във мрака
погледна и зениците присви...

Нощта във парка бавно натежа.
Страхът заби и в моя гръб пирони.
Врабче измръзнало телце отрони.
И кучката тогава изръмжа.

Аз грабнах клон прекършен, изкрещях:
“Назад! Назад! Ще ти се случи случка! –
Махай се от мене, кучка с кучка!...” –
И шибнах в локвата със гняв и страх.

Водата черна веднага изби,
блъвна, унижена в кал и мътна.
И кучката от нея се измъкна
със мокри и проскубани гърди...

И влачейки се, цяла в кал и прах,
отляво в тъмното дере заслиза,
покрито със парцали снежна риза,
където повече не я видях...

И пак жени красиви с бляскав тен
аз срещам... Вън е воайорско лято...
Но все си спомням оня зимен ден, когато
кучката вървеше подир мен...

АДВОКАТЪТ

Клиентката беше красива жена,
стоеше пред мойта кантора,
с олющена сива и мръсна стена,
където не идваха хора...

Поканих я. Седна. С прибрани крака.
Излъчи сияние в мрака.
И после внезапно, ей просто така,
тя – малко момиче – заплака.

Не бях през живота си виждал до днес,
жена тъй безумно красива,
да плаче с такъв неподправен финес
и с такава отчаяност дива...

Аз говорех, разказвах за чужди дела,
и за казуси глупаво-смешни.
И изгоних една непослушна пчела
от полата ѝ бяла със вестник.

И за малко едвам не избърсах със длан
и сълзите, размазали грима.
Но ми бе неудобно и беше ме срам.
А тя беше безкрайно ранима...

Тя погледна към мене със мокри очи,
овладя се и каза: “Простете...”
И в кантората бавно нахлуха лъчи
през прозорчето с мръсни пердета.

И видях ли, във онзи единствен момент,
странен трепет в очите прекрасни?...
Но аз бях адвокат. А тя беше клиент.
Правила безпощадни и ясни.

Аз подадох молбата. Тя подписа. Плати.
И спокойно ми стисна ръката.
И излезе през всички възможни врати.
И останахме аз... и пчелата...

ПЕПЕРУДАТА

Останах аз в апартамента бял,
привлечен от зелената и рокля,
от лампата със цвят на портокал
и от косата ѝ все още мокра.

Тя легна на чаршафа от сатен
със влажната и розова хавлия,
разтвори я и тяло с кремав тен
красиво ми поднесе на тепсия.

Бе спалнята ѝ с форма на око,
а гардероба с цяло огледало...
Аз сложих натежалото сако
на стола и пристъпих отмаляло...

Стените с цвят на бледосин латекс
съвпаднаха с цвета ѝ на очите.
И бавен, нежен, пеперуден секс,
запърха в миглите ѝ, и в косите.

Остави от крилцата си следи
на устните по нежната мембрана,
отърка се във малките гърди
със цвят на праскова – като дивана.

Заплетете се във някаква игра,
изгуби се в невидими подмоли
и кацна върху гъстата шира,
потекла сладко по бедрата голи.

Крилата ѝ – паунови очи,
ме гледаха огромни и лилави,
додето сладостта ги заличи,
прашецът им, додето ни задави...

И аз видях в апартамента бял,
как вещите менят си цветовете,
как абажура с цвят на портокал
във вишнево-червено вече свети,

и черното уплашено сако
в пепитена лила да избелява,
и вазата от жълтото стъкло,
в наситен кехлибар да потъмнява...

На сутринта, в красиви чаши – чай
изпихме с чиста съвест и с почуда...
Това е приказка, която няма край,
останалото е мечта или заблуда.

ОТРАЖЕНИЯ

Брадата ми отвсякъде стърчи
и якето ми мръсен е придаък,
и виждам как във нейните очи
изчезвам от света ѝ без остатък.

Усмиввам се почти като клошар,
лукаво във любимата си роля,
и седнал на самия тротоар,
я гледам дълго, без да я помоля...

Тя спира за секунди във нощта,
оглежда се в широката витрина,
и влиза, през въртящата врата,
при скъпата любов на магазина.

Аз виждам през вълшебното стъкло
отблясъците златни на косите,
дълбокото убийствено ждрело
през хълмовете остри на гърдите...

И сливат се звезди и светлини,
жени и манекени, и витрини.
А аз седя и гледам отстрани,
но на светлинни хиляди години...

Но тя си тръгва, с лъскав нов пакет,
щастлива, уравновесена...,
невиждайки как старият поет
си тръгва, но със цялата вселена...

ТЯ

Тя се чудеше как да ме погледне,
а аз нея – как не.

Имаше нещо езическо и нередно
в голите ѝ колене.

Имаше нещо племенно
в плитките ѝ от нощ,
а в дрехите същевременно –
кардиналски разкош.

Тя беше тотема, иконата,
седяща в един автобус,
а аз – една фреска изронена,
между бог Ра и Исус.

ПАКТЯ

Тя е цялата само еротика -
от очите – до колената.
Тя събужда във мене подтика
да я хвърля върху тревата.

Да запретна ѝ роклята алена –
от колената ѝ – до очите,
насред пролетна локва окаляна,
под камшика зелен на върбите.

Ще си сложа глухарче в ушите
да не чувам ѝ тихите викове,
и захлупил очи във тревите
цял живот ще измислям стихове...

ПОСЛЕДНА ДОЗА

Животът дари ме с красиви жени, –
неизмислени, цветни... обаче
все чакам онази, в последните дни,
която над мен ще заплаче...

Ще приема последната доза морфин,
да забравя за болното тяло,
и тогава, през залеза розово-син,
тя ще дойде, облечена в бяло.

Ще погледне дали е системата в ред,
ще разроши ми с пръсти косата,
и ще каже: “Аз знам, ти си онзи поет,
толкоз нежно възпял Красотата...”

Ще повярвам на тази надвесена гръд,
и на пръстите, нежност събрали,
и ще знам, че готов съм да мина отвъд,
ако някой така ме пожали...

“Кажете, какво да направя за Вас...” –
ще прошепне, преди да заплаче.
“Съблечи се, за миг да те видя в анфас!” -
ще прошепна, изгубен във здрача...

...И тъй копче след копче, след копче в нощта,
ще разкрива тя своето тяло...
И тъй вкопчил се, вкопчил се в миг красота,
ще остана в живота изцяло!

И ще светят пак в синьо във двете брези,
като в приказна нежна поема,
и преглътнал най-сладките женски сълзи,
ще изключа аз своята система...

СТРАХЛИВЕЦЪТ

Тя всичко през прозореца изхвърли, –
роклята, бикините, срамът...
Истинска жена от кръв и плът.
Обърна се. Дъхът ѝ ме опърли.

Аз бях поет, но не самоубиец.
Отстъпих с гръб към бялата врата.
– *Страхливец!* – каза тя. – *Какъв страхливец!* –
И седна. Гола. Тъй – пета в пета.

Съблякох се внимателно и бавно.
Опънах дрехите си върху стол.
И седнах срещу нея страшно гол,
в креслото черно, кожено и хладно.

– *Нима не ме желаеш в тази вечер?* –
Протегна крак, докосна ме почти...
– Желяя те – отвърнах. – Но, прости, -
единствено насън и отдалече.

– *Нима дойде без никакви представи,
когато те поканих в моя дом?!*
– Представях си – отвърнах шепнешком –
зърната ти с петната им кафяви...

– *Недей да си представяш, – погледни!* –
Погали се и чак се заизвива...
А аз дори не казах: “Престани!”,
защото бе наистина красива...

Дали не бях дете невинно още
и страх ме бе да вляза във нощта?
Или, безкрайно верен в любовта,
я пазех нежно от случайни нощи?

Тя вгледа се дълбоко в мен и рече:
– *Не, малкият, в теб има много страх.*
Щом вече пожелавах, туй е грях...
Така че, хайде, претраши се вече!

Бе всичко като в сън – красив и чист.
Тя беше тук, сега, на дъх от мене.
Един случаен бял и празен лист,
пред който бях застанал на колене.

Тя легна по корем като жена,
която беше вече победила.
И аз прочетох моите имена
по листа на гърба ѝ с пот избила...

Ужасно е да бъдеш очевиден
на слабостта си, даже и за миг.
И като удар, сякаш със камшик:
– Страхливец съм! – извиках аз. – Страхливец!...

Часовникът заудря полунощ.
Стрелките слепнаха една връз друга.
Дванадесет секунди. Страх в разкош.
На времето последната услуга.

Тя стана. Тихо. Като в храм.
Дъхът ѝ пеперудите опърли.
Прозореца разтвори. И ги хвърли.
Бях гол. И сам. Безбожно сам!...

ИЗНАСИЛВАЧЪТ

Адвокат си бе наел Изнасилвачът –
известен, скъп, опасен, със замах.
Бе жертвата с очи, които плачат.
И никой не посмя да гледа в тях.

Но аз погледнах. Не видях омраза.
Нито отвращение. Ни страх.
И като тумор, като метастаза
аз влязох ѝ в душата, и растях...

Там вътре беше фина, нежна мрежа
със златни нишки и със фибри страх,
заплела самотата със копнежа
в игра на сенки, светлини и прах.

И като паяк черен гениално
и инстинктивно следвах своя ген –
изяждах черните петна безжално,
и свързвах с бяло - дупките след мен.

Желанията тъмни, страховете,
са черни и безпомощни мухи,
с които адвокати и поети
се храним на трапеза от трохи...

Усмигнах ѝ се. Тя пък машинално
косите зад ухото си прибра...
Аз приближих към нея ритуално.
Започваше най-сладката игра:

– Омъжена? – тя кимна. – А тогава? –
тя кимна. – Но сте имали скандал? –
тя кимна. – После в бар “Забава”
клиентът ми... със вас се запознал...

Тя каза тихо “Да”. Не го погледна.
От залата повя към него хлад.
Усетих как в тълпата се напрегна
мъжът ѝ, седнал някъде отзад.

– Споделяхте ли с него? – *Да, споделях...*
– Съчувстваше ли ви? – *Не помня... Да.*
– Вечеряхте ли после? – *Да, вечерях.*
– И тръгнахте си?... – *Късно. – В колко! – В два.*

– Добре... Предложи ли да ви изпрати?
– *Отказах му. – Защо? – Не зная... – О!...*
– *Ами, защото беше непознат и...*
– И?! – Но тя не каза пред съда защо.

– Тъй... Влязла сте във парка, необута...
– *Точно тъй!* – Не ви ли беше страх?...
– *За работа това ми е маршрута!*
– На работа? Във два?! (Последва смях...)

И жертвата най-сетне се ядоса.
– *За по напъйко – викна – има път! –*
Събух се и вървах по него боса
и дишах във нощта със пълна гръд!...

Представих си я пред очите ясно. –
В прозрачна блузка, боса, в онзи час...
И в залата в миг стана страшно тясно
от всичките представи между нас...

Видяхме как я стига за минута.
Тя чува ли го... Стъпки летен дъжд...
Очите ѝ сега са на кошута.
Вижте я! А той е само мъж!

– А викахте ли! – питах безпощадно.
Тя плачеше. – Крещяхте ли! – не спрях.
В корема бе ми лугаво и гадно,
но вече влязъл в ролята си бях!...

И двамата останахме без сили...
Тя – жертвата, а аз – изнасилвач!
– Кажете ми, че той ви изнасили,
кажете ми и спрете този плач!...

Тя спря и ме погледна със омраза.
Обичам като гледат тъй във мен.
– *Не ме! Защото го харесвах.* – каза...
В такъв момент се чувствам съвършен!

И паякът излезе от душата
и скри се в почернялата стена...
И аз излязох гордо през вратата.
Но плачеше във мен една жена...

РАНИМО

Днес паркът бе ранимо сив,
дори снегът, дори жените.
Дори и аз не бях щастлив
и не посягах към боите.

И болни гарги с грипав глас
бълнуваха изпод мъглата.
И бе настъпил онзи час
на изтощение в душата...

И по пътеката – жена,
върви и тъй безсилно хлипа,
че вкисналата тишина
потръпва в сивата си дрипа.

И падналият мъртъв ствол
извъръща черното си тяло
и бързо в зиналия дол
се претъркулва премаляло...

Но кой ще може в този ден
ранимото да обладае,
без сам да бъде наранен
и без да нарани?... Мъгла е.

Невидим като черен мим
и аз се сливам със гората...
Зад мен остава само дим
и сива пара над листата...

ЦВЕТАРКАТА

Бе магазинът скъп и пищен,
с парфюми, цветове и страст.
И аз почувствах се различен
от толкоз много женска власт.
Отвън нахлуваше нощта.
Аз вътре вдъхвах аромата
на умъртвените цветя.
– Иди и затвори вратата! –
ми каза само с поглед тя.
Бе очевидно много смела.
Със много плът. И много грях.
Обърнах бялата табела.
Послушно ключа завъртях.
По пода бе постлан килим,
и музика, дори шурчета.
Навсякъде цветя и грим...
– Зад тебе вляво е ключето
на лампата – да изгасим!...
Натиснах... Уличната мека
и приглушена светлина,
нахлу красиво и полека
като възбуда на жена...
И зад огромната витрина,
зад кошници, букети, фон,
в средата, в цветната градина,
сред нежна музика и стон

аз дълго учих се с ръцете,
взел лепенки и целофан,
как сам да опаковам двете
най-хубави цветя, без свян.
И там, сред аромати гъсти,
в нощта, на белия тезгях,
неопитните мои пръсти
след втори, трети опит плах
превърщаха във живо чувство
разцъфналата красота...
– Роден си за това изкуство,
разбра ли? – каза тихо тя.
И вече лепнеше нощта...
Край нас танцуваха цветята.
Аз опаковах този миг.
А пръстите ѝ на краката
заспиваха с потръпващ тик...
...Аз взех голям изплетен кош
и сложих мекото ѝ тяло,
и с разточителен разкош
покрих го със цветя изцяло
и само черната коса
искреше нежно в полумрака,
а сред изкуствена роса
измислено щурче изплака...

МАЧКАТОРЪТ

Имах остра муцуна, цяла в розово-бяло,
имах клон и хобот, даже истинска паст,
и таланта да смачквам всяко женско начало,
всяка нежност и жалост, красота или страст...

Тя ме гледаше смело, тя дори се опълчи,
мълчаливо и диво в своя крехък анфас,
но надвесен над нея със енергии вълчи,
аз я мачках и давех и пречупвах я аз.

Овъргалияна, черна, унижена и дива,
тя избликваше ален фонтан след фонтан, -
аз я тъпчех жестоко като върла коприва,
и я стягах в болезнен железен капан...

Повалена и слаба, тя намираще сили
да отхвърля, да спира моя напор жесток,
но настъпил я здраво с дълги остри кокили,
аз пробивах гърдта ѝ с тъмен ужас дълбок.

Тя пицеше, хриптеше и се мятеше страшно,
и утихваше бавно и отпадаше в мрак,
и трептеше по гръб в пепелището прашно,
и конвулсии огъваха нейния крак.

И красива и мъртва, със отворена човка,
тя замръзна в прахта със телце на кравай,
а заровил муцуна във душата ѝ рожка,
всичко алено-топло аз излочих до край...

Аз се хранех така. Колко хиляди акра
силни женски души съм превил не разбрах,
да изсмуквам им сока, скрит във жълтата чакра,
в кехлибарния поглед, във златистия смях...

Аз живея така. Туй е моята карма,
и наслада и ужас, и катарзис и крах,
аз съм тъмна енергия и мечта светозарна,
аз съм всичко, което да погълна успях.

Имам остра муцуна, цяла в розово-бяло,
имам клюн и хобот, даже истинска паст,
и таланта да смачквам всяко женско начало,
всяка нежност и жалост, красота или страст.

Все така незаситен във природата бродя,
още вия и търся и проправям си път,
за да смачкам докрай всяка женски пагода,
всеки храм, всяка страст, всеки дъх, всяка гръд!...

ЖЕНАТА
НА МАГЪОСНИКА

2007

На Г.

ЖЕНАТА, КОЯТО СИ МИЕ НОЗЕТЕ

Жената, която си мие нозете,
не вижда как в нежната вечер,
на покрива седнали, гледат мъжете,
дошли отдалече...

Те дълго работиха в чуждата къща,
тя дълго по стаите мете,
невиждайки как със очи я поглъщат
и здраво работят мъжете...

И слязла на двора, тя пусна чешмата
и дълго под струята ледна
си ми със сапуна и плакна краката,
нагоре за миг не погледна,

дори не разбра как във нежната вечер
безкрайно я гледат мъжете, –
нея, жената, запомнена вечно,
която си мие нозете...

ЖЕНАТА НА МАГЪОСНИКА

Жената на магъосника е малка като копче,
нежна като пролетно листо.

Той винаги я носи във малкото си джобче
на своето протъркано сако.

Той крачи по пътеката и лекичко попипва
отвънка своя малък талисман.

Тя винаги със тъничко гласче оттам откликва:
“Обичам те” – на топлата му длан.

Жената на магъосника понякога е тъжна,
на дъното се свива и мълчи,
когато той в тълпата е център на окръжност,
завихрена от влюбени очи...

Жената на магъосника е винаги спокойна,
когато той застава пред Смъртта.
Изправя се и тя – мъничка, крехка, стройна
във джобчето отляво на гърдата,

и ако не успее... но винаги успява
магъосникът от боровия лес,
той с пръчицата махва и всичко оживява,
което е докоснал той до днес,

защото той я носи във малкото си джобче
на своето протъркано сако...

Жената на магъосника е малка като копче
и нежна като пролетно листо.

КОГАТО ЖЕНАТА ЗАПОЧНЕ ДА ПИЕ САМА

Когато жената започне да пие сама,
тя сяда разкрячена с чаша в ръка на дивана,
и пие безжалостно, страшно, отчаяно, – като жена
която желае да бъде пияна...

Когато жената започне да пие ... във тъмния ров
вън птиците падат, додето летят сред небето,
Апостолът Павел горещо се моли да има любов,
защото какво си, щом нямаш любов във сърцето...

Бих гребена взел и й сресал косите от ръж,
сълзите попил и изчистил грима й със устни,
но аз съм жестокият, тъмният, нейният, вечният мъж,
когото обича, и който ще я напусне...

Когато жената започне да пие сама,
тя пие безмълвно и кротко до смърт наранена,
съпруг ѝ е она жесток и безкрайно неверен Тома,
който включва системата в нейната вена...

Когато жената започне да пие сама,
нощта загрубява, Пилат си измива ръцете,
една Магдалена забива в гърдите си бели кама,
и почват да пият по кръчмите страшно мъжете...

Само някой поет в този миг ще съзре
две жени във нощта,
как седят на дивана и пият в безкрайна нирвана,
едната – до смърт наранена, – която е всъщност Смъртта,
и другата – жива, – която е само пияна...

ПИСМО ДО ПЕПЕЛЯШКА

Спри да чистиш къщата и да миеш пода,
и да готвиш, моля те, днес недей поне.
Купил съм ти рокля най-последна мода,
и прострял съм вече всичкото пране.

Финото бельо съм сложил върху скрина,
а във гардероба – скъпото палто.
Малкото бижу е във кутийка синя
и недей да мислиш колко струва то.

Сребърни обувки даже ти намерих,
точно твоят номер – тридесет и три,
скрих ги под леглото и се разтреперих,
как ще се зарадваш, щом ги видиш ти.

Тази вечер, моля те, отиди на бала,
в дворцовата зала, купил съм билет.
И бъди красива в роклята си бяла,
и бъди блестяща в своя тоалет.

И танцувай много. Нека те харесват,
нека те желаят мъжките очи.
Тази вечер, моля те, ти бъди принцеса,
без да ти е тъжно, без да ти горчи.

В осем ще нахраня, знай, добре децата,
приказки ще кажа, бързо ще заспят.
И недей да гледаш все към циферблата.
Само тази вечер, само този път.

Моля те, бъди докрай опиянена,
забрави за всичко в тази чудна нощ.
Знай, че свободата е една вселена,
от звезди и дупки, мляко и разкош...

Не мисли за нищо. Даже благодарна
не бъди към мене – фея аз не съм.
Аз ще си прелиствам книга антикварна,
и полека-лека ще потъна в сън...

Като в стара приказка вън ще вее здрача,
аз ще се събудя в някой малък час.
Ако теб те няма – малко ще поплача.
Ако теб те има – принцът ще съм аз

ЖЕНАТА, КОЯТО ЗАСПИВА ДО МЕНЕ

Жената, която заспива до мене,
няма сили да бъде жена.
Тя заспива внезапно, до смърт уморена,
все на същата, дясна страна.
Аз завивам гърба ѝ почти машинално,
и загледан във малкия крак,
пиша влюбено, нежно и малко банално
бързи стихове в стайния мрак...
Аз харесвам жената, заспала до мене
във зелената пролетна нощ,
и ръцете ѝ малки и вечно студени,
и гърба ѝ, приличащ на кош,
и телцето ѝ, свито до остри колени
на нощта във дълбокия ров,
как то диша сега много нежно до мене,
но без сили да прави любов...
И играят едва светлинки по тавана
във красива любовна игра,
отмалелите сенки в безмълвност пияна
се докосват със нежни пера,
и потича без звук нежността по ъглите
като ручей чист елексир,
и измокря възглавката, ппосле косите,
после устните в нощния пир.
И жената, която до мен е заспала,
се вълнува в красивата нощ,
и гръдта ѝ надига завивката бяла,
и потръпва във сънен разкош,
и се стоплят ръцете ѝ, вечно студени,
и по бузите – руменина
осветява жената, заспала до мене...
Най-красивата спяща жена!

РИТУАЛ

Тя всяка вечер му мие краката –
ритуал безпределно красив,
наклонила смирено главата
над легена калаено-сив...

С нежни пръсти по вената синя
тя докосва смълчания мъж,
като в някаква стара картина
съхранила мига изведнъж.

Той мълчи и я гледа отгоре,
тя не смее да вдигне глава,
той със нея бързо говори,
тя отвръща с безмълвни слова.

И водата облива нозете,
и ги гали, подканвана с длан,
а стаените дребни предмети
кротко светят на задния план.

И в безкрайния миг на платното –
ти усещаш с върховна тъга,
как мъжът оценява живота,
който тя сътворява сега...

ВИДЕНИЯ

1991

картины и настроения

НОЩНИ ЕТЮДИ

1.

Във тази тъмна, кална нощ –
тъга – където и да стъпиш.
И ако имаш дух и мощ –
един-два стиха да закърпиш.

И като скелет бял и сух
се мята проснатата риза...
Дори да имаш мощ и дух –
тъгата вече ги изгриза...

2.

Като шия на бял лешояд
е изпъкнал баира в небето.
А под него пак мишо на цвят
конвулсивно потръпва морето.

Лешоядът премигва с очи
и притваря студени клепачи.
И морето заляно от здрача
ужасено и тънко цвърчи...

3.

Мътна, стръмна нощ се свлича,
скърцат белите скали,
с неприятна песен птича
неприятно дъжд вали.

Ще се свия до стената
непонятно зъл и лош
и в подгизналата нощ
ще мечтая за отплата...

НОЩ

Смрачава се над залива. Угасват светлините.
Приготвила чувалите, Смъртта бере звездите.
Стопят се комините. Развиват се скалите.
И мъртва месечината, изчезва под водите.

И вече грозно тъмно е, безмълвен е тунела.
Дори Смъртта сред драките е някъде поела.
Невидими каналите се вливат във морето,
и мръсна нощ над залива увисва от небето...

И плъзват пак по къщите, хлъзгави и смръщени,
като болни гущери, стари угризения,
и рушат се храмове, и се пукат пръстени,
и души се пръскат в няма неврастения.

И вече безнадеждно е. Пропукват висините.
Ужасен Спасителят захлупва си очите.
Къщите със хрясък пречупват си телата.
Мъртвите изплуват. И кляка тишината.

И пак Смъртта е в залива и светят и очите.
Запретнала ръкавите събира мъртъвците.
И вързала им камъни огромни на гърдите,
изпраща ги без бавене отново в дълбините.

И тръгва си от залива. Разпада се пейзажа.
И Нищото разлива се като вълна по плажа.
Бог нахлузил примката, увисва от небето,
и вечна нощ безмислена плисва във морето.

..

ТЪЖНО

Две-три улични лампи горят
и фасадите с мършави скули са...
Колко тъжно е в малкия град
зиме вечер по главната улица.

Магазините тъмни, потискащи.
Тишината – тунелна на цвят.
И напред да вървиш е безмислено,
и ужасно – да търгнеш назад!

БУРЯ

Замучава и спира, и пак замучава –
сякаш вол свири бас в си бемол!
Прозорци, очи и звезди заслепява
и сипе снега като сол!

Баирът – огромен и страшен череп –
придава на бурята мощ!
Ужасяващо бял и смразяващо черен,
засипан със сняг и със нощ!

Потъват под бялата хала комини,
и хора, и мисли, и зрак.
И тук там дървета - крака мъртвосини -
чернеят във белия мрак...

СМЪРТ

Пак със лоша усмивка се зъби градчето
и мърда със бърни червената нощ,
и пляска ужасно с опашка морето,
и сенки разплъзват по тъмната площ.

И черно-червено се стича небето
и капе на капки по белия хълм,
и звънтят боклукчийските кофи в градчето
сякаш бабичка плаши смъртта със налъм.

Но ще дойде смъртта, та дори и в морето
ужасен да свреш в безнадеждната нощ,
и дори да изплува духът ти, градчето
ще се срути върху ти с угнетяваща мощ!...

ВИДЕНИЯ

1.

Небето – платноход раздран,
е спряло пак над уличката глуха,
и къщата, обрасла със бръшлян,
с прозорците си свети – като бухал.

Морето – стар разбройник хром –
с патерица блъска долу ниско,
и някакво дете със светла ризка
прибягва и се скрива в своя дом.

2.

Разсечен като с меч баир
и уличка във него свита.
И нижат се като синджир –
височки къщи – цяла свита.

И вирнала по царски стан,
най-стара звездите гледа,
облякла като след победа
бръшлянения си кафтан...

3.

Светлее каменния хълм
с огромната си бяла плешка.
И долу като гладен вълк
ръмжи морето тежко, тежко...

И алчната беззвездна нощ
забражда черната шамия,
и само старата джамия
източва кръглия си нож...

ДЪЖД

Пороен дъжд. Шурти градчето.
И малкия площад просветва там –
една захвърлена капачка от буркан
във локвата дъждовна под небето.

С вода е пълен уличния кош.
И светят като риби магазините
със пъстрите одежди на витрините
в аквариума на есенната нощ...

ЦИГАНСКО ЦАРСТВО

Лято

От нов гуляй тупти, ехти махлата
и с луда страст съседите зове.
И къщите дошли на веселбата
са всичките в крещящи цветове.

Мирише на ракия, пот и скара.
Пищят ключеци в смуглото дере.
И циганче изяло два шамара
на пътя като яре се дере...

Зима

“Кварталът” чак е засиял
с пране и къщи в пъстра краска.
И лъскавата бяла кал
като шопар доволно мляска.

Във ноздрите ми пушек, дим.
И пак над ниските дувари
прпозява се едно магаре
и пада здрачът ярко син.

И някой в тъмното мучи.
И циганска шумна кръчма
подобно на голяма бъчва
се клати плиска и бучи...

Пролет

Проблясва слънцето като дайре
и чайките въртя кореми бели.
Една дузина циганчета смели
се къпят във безлюдното море.

На буната настръхнали и голи,
излизат и пръхтят като коне.
И скачан пак, заболи рамене
в зелената и хладна морска пролет...

ПАЛТАТА

На тъмната жица прозрачна прострени,
под скъпото слънце на есента,
три черни палта висят закачени
във въздуха сякаш, а не на телта.

Спира внезапно пред тях минувачът.
Изкукуригва внезапно петел.
Вятърът духва, и те подкачат –
без глави, без крака на тънката тел.

И пред старата бледолилава
къщица, бавно изсъхващи на телта,
три черни палта с шест черни ръкава
махват за сбогом на есента...

ПРОЛЕТ В БАЛЧИК

Грачат, подскачат и плачат в мъглата
гларуси къщички и махали.

Капчици ситни разтапят платната
на отънелите бели скали.

И лек и невидим се носи градеца
в най-прекрасната пролет от своя живот.
И прекъснал с морето най-после конеца,
слива се с млечния небосвод...

ВЕЧЕР В ЦИГАНСКАТА МАХАЛА

Като дворец блести махлата, засипана от светлина.
И аз си слагам очилата, и то с най-черните стъкла.

Но пак златисто-жълти краски пронизват моите очи,
и като в царствен бал със маски танцуват къщи и лъчи.

И неумита, но прекрасна по цигански е вечерта,
съвсем като картинка ясна от книжката на вечността.

Но се стопява махалата пред погледа ми изумен,
открадвайки от мен мечтата, че вечен ще е този ден.

ЕТЮДИ В ЧЕРНО

Страх

Изпълзява смъртта върху черния нос
от студената плът на морето.
Потреперва градът като рибена кост
надълбоко забита в небцето.

И закапва дъждът като истинска кръв
от самата уста на небето.
И затяга нощта здраво мократа връв
върху синия врат на градчето...

Вик

Мъхната нощ пак спуска своето жило
и упоява с ужас тих навред.
Спокойното море превръща във лепило
и в гларус хилав – градския поет...

И остър писък сред нощта заглъхва,
залепва сякаш в мъртвото море...
Но ехото пищи, повтаря се, не млъква!
и няма сила, дете ще го спре!

Нощ

Като черен балкон е надвесен баира
във студената каменна нощ.
И проблясва под бялата остра секира
в миг градът като мокър галош.

Тъмна птица на склона пак смъртта имитира
и простенва, загубвайки мощ.
Който мине отдолу като пиле умира
или става безумен и лош.

И се хили излязъл най-горе вампира
и го хвърля във черния кош.
И бодне го, и реже го, и го одира
бързо вятърът с острия нож...

Край

Пак мокра, скъсана и мръсна
картина тъжна е нощта.
Сега мигът е да прекръснеш
живота си без суета.

И щом почука по стъклата –
като другар – дъждът отвън,
скатай в калъфа очилата
и се предай на вечен сън...

КВАРТАЛЪТ

От изкопи с влажна и черна уста
се зъби ръждясал метал.
Небето е люспеста сива пета
над този забутан квартал.

Край жилищни блокове с мръсни стени –
къщурки от синя печал.
И две дългокоси и грозни жени
подскачат из рядката кал.

ПОЛЕТ

Пак блоковете в тази лятна вечер
аз гледам от прохладния балкон.
Във кръг изправени с прозорци светят –
контурите на новия район.

Да можех в миг да литна като птица,
навярно бих видял – под мен света
е бисерна огромна огърлица
във черната кутия на нощта...

ТРЪБИТЕ

Бяло и меко – наежено -
паркче. Над него звезди...
А край елите заснежени –
черни извити тръби.

Сякаш две бабки прегърбени
кротко под Млечния път,
бели забрадки завързали –
крачат към своята смърт...

УТРО

Колко странно – снегът навалял,
а кварталът смрачен и потиснат.
Като шал ослепително бял
върху старческо рамо увиснал.

И небето над покрива бял
неприятно и лошо жълтее.
Сякаш някой над белия шал
със усмивка изгнила се смее...

РЕКЛАМА

Зимна вечер със голи дървета,
зимна вечер със рой светлини.
Зад прозорците с тънки пердета
греят жълти красиви луни.

На хотела под звездното рамо
тича тънък измръзнал трамвай.
А луната е кръгла реклама
поизгаснала в горния край...

МАЧ

Един настръхнал, див и предрезнял
стадион, под дъжд, мъгла и вятър
от студ и страст трепери цял,
беснее и развява знамената...

Плющи дъжда. Пищи стадиона.
И всичко се люлее – като в ад!
Един възбуден, мокър и огромен
щастлив и ненаситен свят!...

УЛИЦОМИЯЧИ

„Добро утро! Отдел „Чистота.“ -
И жената във ватенка сива
от колата маркуча отвива
и подсирква си свежо с уста,

и разкършва по мъжки плещи
и маркуча в ръцете си стисва,
и водата на струи сребристи
като триста камшика плющи,

и се мята по плочника с бяс,
и оттича на вадички мръсни,
и в колата шофьора небръснат
все така се прозява на глас...

ПРОЛЕТНО НАСТРОЕНИЕ

Дърветата бавно от дъжд напоени
изцеждат на двора мокри глави.
Превръщат се капките в млечнозелени
меки и свежи треви.

Въжето на простора тежко се движи,
поднесло на слънцето вехто пране.
Как бързо изсъхват простряните грижи
сгрети от новия ден!

СМЕШНА ВЪЗРАСТ

Като тежки мадами те се движат сред нас, –
всъщност новата смяна в гимназиалния клас:

с обещите големи и с големия шум,
синьо-ружо-зелени и с фатален парфюм,

в дрехи смешно модерни и крещящи на цвят, –
те сега са царици на големия град,

всеки срещнат занасят и заливат се в смях,
ту жени на петнайсет, ту деца за пердах,

покрай подлези, спирки, се въртят – погледни,
малки пъстри мисирки с начервени страни!

ИМПРЕСИЯ, ЯНУАРИ

Жена в червена рокля изхвърляше боклука край уличната кофа, отрупана със сняг. Аз спрях и се заслушах, сърцето ми как тупа във ритъма с капчука под сивкавия мрак.

“Не Ви ли е студено?” – попитах глуповато, съзнавайки прекрасно, че тя с нарочен жест, облякла се е ярко с посланието ясно на пролетта в душата ѝ, споходила я днес.

Жената се засмя смутено и щастливо, че толкоз от пейзажа съм явно впечатлен:

„Е, вече си отива студът и всичко сиво” – ми каза и заля ме с отблясъка червен.

Наведе се и вдигна изпразнената кофа, и голият ѝ лакът просветна във нощта с последни капки сняг като сълзи във мрака на зимата сурова, видяла пролетта...

ПЕСЕН ЗА СТАРИТЕ КЪЩИ

Старите къщи от стари години,
със старите хора и стари съдби,
в старите къщи с пушеци сини
от стари комини тъгата тръби.

Старите къщи тъжните дрехи
на старото време носят сега,
ниско приведени старите стрехи
хвърлят на двора стара тъга.

Старите къщи със старите хора,
седящи пред стария праг,
в очите пропити със стара умора
прозира живителен зрак.

Старите къщи със стари дворове,
със старите круши във тях,
място любимо на детски сборове,
дворове на радост и смях.

Старите къщи от стари години,
със старите хора и стари мечти,
в старите къщи с пушеци сини
стара надежда трепти...

1979

НА ПЪТ

Нощ. Небе лилавосиньо.
И хребети – чудовища заспали.
Под тях полето – тлееща камина –
премигва на неравни интервали.

Тъмна нощ. Небе беззвездно.
Чернеещи земи в далечината.
И всичко неусетно чезне
и пак се ражда в тъмнината...

НА МЕДЕНИ ПОЛЯНИ

Като смехът на влюбени снегът е чист.
И въздухът zasiща като вяра.
Над боровете – горе – е върхът сребрист,
и слънцето – захласнато – прежаря.

Като секач кълвачът чука пак.
Блести селцето, пуши и се труди.
От дивото избухва остър грак
и пръсва се във висините луди...

ОСОБЕНО НАСТРОЕНИЕ

Блестят кубетата, и щъркелът на кръста
ми сочи с клюн – сред белия равнец
копаят гроб за светия отец
двамина селяни, съблечени до кръста.

И дъх на мъжка пот и прясна пръст усещам...
А те дълбаят във земята и сумтят,
и голите им гърбове лъщят
като кубетата на църквата отсреща...

ВЕЧЕР В СТАРИННИЯ ГРАД

Самотна катедрала вдига тост.
Със звън разстлания покой поръбва.
И къщите – огромни черни кучета на пост –
захапват залеза със острите си зъби.

И после тишина. Неясен страх.
Неясен страх душата ми затваря.
И аз мечтая пак за кротката тъга
на старите квартали във България.

ВИЕНСКА РАЗХОДКА

Вървах из този град, отворен
към сенките му странни в мрака.
И там, на уличката малка
една повика ме: “Бетховен?!”

Потрепнах вътрешно, разбрах,
че бях загубил се в епохите.
Не спрях, отминах, сякаш бях
безкрайно глух и гениален...

ВКУС

В един раздрънкан селски автобус
пътувахме безкрайно в планината.
И някакъв горчив и странен вкус
проникваше на всички във устата.

Утихна автобусът. Изведнъж
нещо във краката ни изхлопа.
Моторът спря. И рукна мрачен дъжд...
Безкраен дъжд... Започваше потопа...

СОФИЯ-ЦЕНТЪР

Граднката във центъра е пак
до сетното място заета.

Опашка от жени край тоалета.

Работници обядващи на крак.

На групички мъже – като деца
спорят и махат и обсъждат мача.

Скучаещи по пейките лица
прозяват се... Детенце плаче.

Тела забързани се срещат в раменете.

Претъпкани трамваите звънят.

И някъде сред този нервен свят
е чудната усмивка на поета...

ПО ЗДРАЧ

1.

Дървета черни в парка плашат
сред безпросветната мъгла,
и хора-сенки страшно кашлят
по мостчето без перила.

Реката почернява, сякаш
изтича не вода, а кръв,
и ти, закашлял се, изхрчваш
стихът си черен като плъх...

2.

Жестока вечер, тъмна, болна,
и вой безумно озверен
на черни кучета бездомни,
които тичат срещу мен.

О, те си мислят, че са нещо
и зъбят ми се във анфас!
Но няма нищо по-зловещо,
когато озверен съм аз!...

3.

Привиждат ми се вълци в парка,
петна от сняг, петна от кръв...
Защо родил съм се такъв –
с въображение без мярка!

Устата още не изрекла –
и вече стъпвам в локва кръв!
Това е мойта кръв изтекла!...
Защо родил съм се такъв!?

4.

Аз все мечтая да съм смел,
но по-страхлив съм и от заек.
Навярно затова от малък
копнея за жесток разстрел.

Представям си, че аз съм сам
и в упор стреля в мен палача.
Но нито моля, нито плача.
И вече станал съм голям...

ПОКЛОННИЦИ В АТОН

Посрещане

Епитропът ни среща с поглед строг,
игуменът – със поглед благ.
Единият е млад, красив, висок,
а другият... е благ.

Целуваме ръка на всекиго от тях
и молим благослов.
И вдъхва ни единият любов... и страх.
А другият – любов.

Костница на монаси

В малката костница – прах
и бели черепи на стелажи.
А кой кой е от тях –
кой ще ми каже?!

Знам само на този свят
критерий единствено верен:
Ако си с бял череп – си свят.
Ако си грешен – си с черен.

Св. Есфигмен

Край каменната морска буна
издига манастир стена,
тук куп монаси във комуна
подготвят свойта зимнина.

Лозя с безбройни чепки сини,
градини в стегнато каре,
горички малки от маслини
и безпределното море...

Вечерня

Калугер с було черно и жилаво тяло
бие за вечерня старото клепало.

Сенки на монаси тичат в двора шумен,
вее бели власи старият игумен.

След смирени стъпки в черковата стара -
тишина и тръпки, чакащи клисаря.

Духва от баира лек ветрец внезапно,
светва манастира есенно и златно,

с весел звън забива куличката строга
и денят се слива с вечерта и Бога...

Поклонническо ежедневие

Чист въздух, постна храна и молитва
и без присъствие на жена.

Аз затворям очи и политвам,
а пред очите ми – светлина.

Тук е друга земя, друг свят, друга държава,
друга истина и друг закон.

На Бога дайте цялата слава,
за мен оставете – молитвен поклон...

Сбогуване с Отец Викентий

Те му целуват ръката
и благодарят.

Той им подава торбата
с храна за из път...

Атон, септември 2009

ЗВЕЗДИ В ЧЕКМЕДЖЕТО

1998

игри със светлината

2.

Колко много тъга в тъмната стая!...

Запали светлина –

като ярка оранжева котка

нека скочи на масата тя.

Запали! –

Нека тъмната сфера

от въздуха

тупне на пода, –

вече мъничко синьо мънисто тъга

под рижите лапи...

3.

Опъни докрай пердето синьо –
рано сутрин,
по прозореца единствен в твойта стая, –
рано сутрин,
за да видиш ясно как присъства мрака
рано сутрин,
в стаята ти и във теб самия...

... Ако срещнеш синя утрин, –
даже и във синя утрин –
опъни докрай пердето синьо!..

5.

Ти знаеш ли,
че мракът също плаче
за сините очи на светлината...
Но кой да види
черните му сълзи
дълбоки като дупки във ъглите...
Защото той
все в тъмното проплаква,
а тя от много светлина
е сляпа...

НОЩНА СМЯНА

2007

СПИРКИ В МЪГЛАТА

Тази нощ падна страшна мъгла,
замириса на сѳра, на ад,
и смъртта пак със смътни крила
прелетя над огромния град.

И на спирката с покрив разбит –
като черна бесилка в мъгла –
аз увиснах, – самотен, превит,
върху чакащи мъртви тела...

СРЕДНОЩЕН ТРОПОТ

В нощта по черните павега,
жената чаткаше самотно,
сама на себе си карета,
самата – впрегнато животно.

Край токчетата й – копита
и черни колела огромни,
подтичваше злокобна свита
от грозни кучета бездомни.

Жената чаткаше самотно
със все по-бръз отчаян тропот...
И тъй – красиво и страхотно
препускаше назад животът.

Мъглата като черна каша
измокреше й раменете,
а вълк изправен – кочияша –
жестоко хапеше конете.

Дъждовен ситен прах във сиво
замазваше отзад следите
и виеха жестоко диво
по пътя стъпкани мечтите...

НОЩНА СМЯНА

В трамвая от покрайнините
във нула четири видях,
как циганите травестити
се хилят с груб и страшен смях,

как в бяло бледото момиче
със състарените черти
сред празните седалки тича,
опитвайки да полети,

как страшно спи с уста беззъба
мъжът работил цяла нощ,
и как пораства като гъба
в съня му членът като нож,

невидим ватманът на поста,
завъртва ръчката докрай,
и кучетата изпод моста
дерат се с незатихващ лай,

и ужасен и ужасяващ
трамваят спира изведнъж,
и неразбиращ и незнаещ
се стряска зиналият мъж,

момичето с крилете литва
сред нежен хероинов прах,
а циганите травестити
се хилят с груб и страшен смях...

НОЩЕН ПЕЙЗАЖ

Почти сред полето, съвсем под небето,
в най-крайния грозен квартал,
двама нощни пазачи си търкат лицето
със сняг като с мръсен парцал

край някакво гробище мрачно и черно
над някакъв склад с желяза
зимна мъгла се стеле ефимерно
като вълна от бяла коза.

и врещят фойерверки със коледен блясък
откъм блока напукан и сив
като мръсна кутия наклонен опасно
като бомба, натъпкана с взрив.

като в някаква смешна и страшна гротеска
тича в преспите гола жена
а червени и бледи в несекваща треска
те мълчат като черни петна

върху сивия, нощния фон на живота
две овчарки се хвърлят със лай
като два озверели отхвърлени скота
и разкъсват пейзажа докрай

и затворени в склада по-страшен от гето,
в най-кошмарния краен квартал,
двама нощни пазачи си търкат лицето
със парчета замръзнала кал...

СЪЗРЯВАНЕ

Едно дете на тротоара
пищеше с непресекващ звук,
напук на седемте шамара
и на юмруците напук.

Напук на нервната му майка,
на подивелия баща,
на цялата безумна шайка
от хора, скрили се в нощта.

Пищеше страшно, равномерно,
в безкраен истеричен шок,
напук на придошлото черно,
напук на недошлия Бог.

И само коте съпричастно
във инстинктивна пиета,
мяучеше така ужасно,
че сякаш виеше в нощта,

и все по зъл и озлобяващ
светът го риташе отзад.
И полицаят отминаващ
се хилеше със мазен врат.

И бабичката на колене
безвучно мърдаше с уста,
додето детското пицене
не се погълна от нощта. . .

СУТРЕШЕН СНЯГ

Той роди се във осем,
във девет се влюби.
Във десет почти остаря.
Край велико прозрение мина на косъм -
в единайсет.
В дванайсет умря.

Във един го зариха,
в два светът го забрави,
в три друг купи ненужния гроб.
Точно в четири гладните псета се сбиха
за три кокала
в мръсен вързоп.

В пет се спусна мъглата,
в шест светът се задави,
в седем всичко съвсем опустя.
А от осем до осем сняг валя над земята
и затрупа със бяло
смъртта...

НЯКОЙ

Той седеше до нея, и я мачкаше гадно -
със думи, със пръсти, със устни, със дъх,
и я черпеше с нещо там, треторазрядно,
което не би го докоснал и плъх.

Облечена в топъл и черен суичер,
тя зъзнеше с някакъв нервен рефлекс, –
едно разнебитено гладно момиче
без одобрение, нежност и секс.

Тя палеше бързо цигара в цигара,
той пиеше бавно, преглъщаше с кеф;
от съседната маса звучеше китара
с красив, русокос и свободен напев.

Той разбираше всичко, но я мачкаше гадно –
със думи, със пръсти, със устни, с очи... –
Демонстративно, и някак досадно,
додето във нея се всичко смълчи...

И нямаше, нямаше никой във мрака,
повярвал в очите ѝ от ултрамарин,
да стане и на оня до нея, простака,
право в лицето да шибне един!

СЮРРЕАЛИСТИЧНО

На петъчния ден в разгара,
сплъстен, разгърден, луд и бос,
един ме блъсна сред пазара
и изкрещя: “Исус Христос!”

Самият той с брада бе черна,
изпит и слаб, висок на ръст,
и на врата, успях да мерна,
бе вързал груб и дървен кръст.

След миг той дървените маси
катурваше с ужасен смях
и портокали и колбаси
търкаляха се в черна прах,

И рухна някаква камара,
кантар със трясък се разби,
на петъчвия ден в разгара,
(преди Великден, може би!),

Той тичаше посред юмруци,
псувни и викове безброй,
и само просящите куци
се хилеха с противен вой,

И рукваше дъждът небесен,
и мачкаше наред без жал
с парчета град, подобно кестен,
пазара, мигом опустял,

“Къде си!” “Майчице!” “Мария!” –
пищяха майки, детски плач...,
а над безкрайната стихия
се спускаше небивал здрач,

Но той по просеката дълга
търчеше с разкъравен нос,
и спрял за миг до някой тъгъл
крещеше пак: “Исус Христос!”

Додето плътно тъмнината
не прикова със мрак ръждив
пазарът, майките, децата
и лудият Христос фалшив...

ГАВРИ СЪС СМЪРТТА

2006

I.

Смъртта е проститутката, която
отново ще изчукам тази нощ.
Жестоко, грубо, с мръсна мощ,
додето зъбите ѝ не завтракат,

додето не премине дълъг спазъм
по улиците, над града, в нощта...
Додето не разпадне се смъртта
във умопомрачителен оргазъм...

II.

Езикът на смъртта – последни сладки тръпки...
Разтресен съм до дъно – гърч след гърч.
Как нежно хапят малките й зъбки!
Как в мен грухти животът като пръч!...

В устата на смъртта – с безмилостна наслада -
изпразвам мощно своя вечен дух!
Езикът на смъртта – обложен, бял, и сух –
облизва се... и ме преглъща в ада!...

III.

Смъртта ме дебнеше във мрака,
но аз издебнах я отзад.
О, как болезнено изкряка,
когато в нейната клоака
проникнах горд, жесток и млад!

Сега съм стар, страхлив, перверсен,
и гавря се със този свят.
Животът е безинтересен.
И ще ме видите обесен,
изчукан от смъртта отзад!

АЗ, НЕСПОСОБНИЯТ

1991

СТОТИНКАТА

Аз съм стотинката на пътя подхвърлена,
нищожна по стойност, жалка наглед,
изпоизтъкпана, адски омърляна,
но вярваща сляпо, че носи късмет.

И ето, че някой – и той като мене,
ще се поклони над моя кръг,
ще се усмихне и ще ме вземе,
и ще закрачи по-важно от щърк.

А аз какво съм - все тъй стотинката
нищожна по стойност във всеки джоб.
Но ето, че този не ме отмина,
но ето, че беше по-вярващ от поп,

и заблестях аз – о, чудо! – от чисто злато
в изпраната риза на простора лек,
по-светла, по жълта от синьото лято,
като повярвал в човека човек!

и се изхлузих от джобчето – като стотинка,
точно, когато стотинка не бях,
и звъннах на плочника, – внезапно, силно, –
пак блестящо око сред горчивата прах...

АЗ, НЕСПОСОБНИЯТ

Аз от всички все още бездомен останах
и пред всички – направо бедняк,
и не станах поет, ала все пак страдах,
и нестанах затуй и маниак.

Не, аз наистина съм съвсем неспособен,
и такъв съм откак съм роден,
неспособен да бъда поне малко особен,
та дори и нехаен бохем.

И дори и когато изкарам си хляба –
неспособен хляб само да ям,
неспособен любов на жена си да давам,
неспособен да бъда и сам.

Да, аз съм човек съвсем неспособен,
и навярно затуй нещастлив,
и навярно затуй и ужасно подробен,
и на всичко отгоре плешив.

Не, аз наистина съм съвсем комплексиран,
и съм стопроцентово сив.
Само дето още не съм кастриран,
и само дето още съм жив!

ТЯЛО

Аз съм ужасно по женски устроен,
макар че всъщност роден съм мъж.
Денем за нежност безкрайно мърморя,
нощем наплаквам се наведнъж.

И сутрин се чувствам съвсем без сили,
и по съм прозрачен от светлина.
Оставям да види сълзите попили
единствено моята мъжка жена.

От всичко в жените най-много презирам,
когато ме гледат със строги очи.
С мъжете изобщо не пия бира,
защото бирата ми горчи.

И понеже се чувствам все в нещо виновен,
ала в какво и до днес не знам,
най-ми е лесно да бъда покорен,
и най-безболезнено – да съм сам.

И се оставям на светлината,
и тя ме разцепва без болка надлъж.
В едната половина се скрива жената,
а в другата – грозното тяло на мъж...

ЧЕРТА

Аз не мога да чакам, човешки да чакам,
да чакам без болка, без нерви, без вик,
не мога във нощите без да съм плакал
под секундите остри като камшик.

През деня се усещам ронлив и потиснат,
и няма ужасното чувство край,
и вечер се чувствам по-мек от огризка,
и сутрин събуждам се свит на кравай.

И макар че съм сит, и макар и обичан –
вътре съм целия развалина,
и духът ми е пак в инвалидна количка
побутван от мойта спокойна жена.

И какво че се сбъдва, което очаквам,
щом съм от чакане така повреден,
щом денем със болка изтрайвам до мрака,
а в мрака – със ужас – поредния ден!

Какво още чакам сега, не зная.
Но с тази убийствена моя черта
вече не мога и да мечтая,
че ще изчакам разумно смъртта...

АЗ

Аз на всяка цена трябва да бъда обичан,
дори и когато съм станал друг.
Дори и когато на мъж не приличам,
дори и когато приличам на луд.

И на всяка цена трябва да бъда погален нежно,
или поне нежно докоснат с пръст.
Дори и когато безследно изчезна,
дори и когато стана на пръст.

Аз трябва да бъда докрай съжаляван,
било от жена, от мъж, от дете.
Трябва да бъда взет и поставен
в леглото по-нежно и от перце.

И непременно накрая да бъда похвален,
да бъда наречен за нещо “добър”.
Не трябва да бъда за миг оставян,
за да не мисля само за смърт.

О, аз съм един много слаб, един много алчен,
един много суетен и много красив,
един много синкав и много прозрачен
скъпоценен камък фалшив..

ПАРЦАЛИ

Аз ужасно бавно след шамар се съвземам,
навярно защото съм неталантлив,
навярно защото съм във всичко последен,
навярно защото съм още жив.

И нищо не мога да довършвам докрая,
и по-разпилян съм от скъсан дюшек,
и още по-разпиляно мечтая,
и съм на пипане влажен и мек.

И съм целия мокър от собствена жал и
съм целия мишав и жълт.
И оставям след себе си само “парцали”, –
само мисли за болест и смърт.

И се степвам така, неусетно се степвам,
на места съм продънен и кух,
и бавно на бучки духът ми се слепва,
ако изобщо останал е дух.

И вече изобщо, изобщо не бързам
да получа поредния си шамар.
И духът си във кърпичка вързал на възел
се предавам на първия вехтошар...

ИЛЮЗИЯ

Аз се чувствам безгрижен и безграничен,
безотговорен, щастлив и сляп
като мъничко черно къртиче
излязло за пръв път на белия свят.

И същевременно съм човек неприятен,
неприятен като старчески зъб,
и съм вечно без пукнат приятел,
и съм само на себе си скъп.

И се чувствам ужасно в човешка компания,
и някак особено унизен,
сякаш съм неакордирано старо пиано
и някой нарочно свири на мен.

Какво съм всъщност? – Мъж? - Момиче? –
Или старо пиано с шапка от прах?
Щастлив, когато съм деспотичен.
Или нещастен, добър и плах.

Не, аз си оставам един невзрачен
малък човек с олисяла глава, –
идеален за службата на палача...
Но кой да се сети да ми предложи това?!

ОПОРА

Все така живея без капчица самочувствие.
Появи ли се – го изцеждам от мен.
Да живееш без самочувствие е ужасно изкуство,
със което съм аз надарен.

Да оставаш във всичко невзрачен,
да се тъпчеш с оловна тъга,
уязвим, уязвен и прозрачен
като някаква плоска шега,

все беззвучен, опразнен, потиснат,
все отпуснат, мизерен и стар, –
като хляб във водичка на киснат,
като грозно увиснал хастар....

За какво е всичко това нещо?
Ей, спомни си жените и любовта,
ти, бедно, гузно, страхливо посмешище! –
Без самочувствие е само смъртта...

Аз така си говоря. Аз така си говоря.
Но върви си животът ми непроменен.
И ако аз имам все пак в нещо опора, –
това е нищото, което е в мен!

ЛЮБОВ

Аз съм един необмислен дух,
и навярно затуй тъй самотен,
създаден по образ на някой евнух, –
неспособен да схване живота.

Срещна ли някой подобен на мен, –
и ето, че в него се влюбвам, –
в жена ми, в момиче със поглед зелен,
и във всичко от що се страхувам.

Аз съм вещь в магазин с намалени цени,
по рождение грозна и сива,
идват, поглеждат ме много жени,
ала всичките все си отиват.

И мечтая за смърт и да стана на пух, –
като птиче разбило гнездото.
Ала аз съм един нерешителен дух,
неспособен да влезе в живота.

О, аз не живея, аз само попивам
смъртта и живота край мен,
и със гуменоплътната вечер се сливам
като мъничък гущер зелен...

ТЪГА

Аз мечтая за тежка и нежна тъга –
като някаква болка утробна,
за да спра да се чувствам в живота слуга
и да бъда най-после свободна!

Да изляза, да спра до самотно дърво,
да заплача от щастие в мрака,
без да искам да зная дори от какво
се усещам безкрайна и малка!

Аз мечтая за дълга и тънка тъга –
като вой на вълчицата самка,
и да счупя животът си-страх досега
като куха и лекичка сламка!

Да изляза на покрива, мокър от дъжд,
да погледна отгоре надолу,
и зад комина съблякла се, изведнъж
да се хвърля щастлива и гола!

И летейки във въздуха, уж на шега
да поискам все пак да остана, –
и да падна на мека, ленива тъга
от която излизане няма...

СТРАХ

Аз живея с ужасен, влудяващ ме страх от високо
и често се виждам как падам отвън.
Не смея дори да си легна в леглото,
за да не падна от него насън.

Дали защото се качвам високо в мечтите,
и след туй се разбивам на дребни неща,
но вече не смея да пусна полите
на мойта страхуваща се душа.

Избягвам въобще да поглеждам надолу,
и да се качвам нагоре отдавна съм спрял.
Но макар да съм седнал уж здраво на стола,
светът да се движи край мен не е спрял...

Да, аз непрекъснато падам и падам,
и все по-често сънувам страх,
и все по-често съм изненадан
от своя изнервен и страшен смях.

И дори да надмогна страха си – усещам
как в мен се събужда нов страх – от вода.
И се виждам най-после как цопвам зловещо
и не оставям изобщо следа...

СРЕБРИСТО-СИВО

Аз умея да бъда красиво облечен,
и от това само да бъда щастлив.
Макар че усещам – не с това ще съм вечен
и не затова сякаш съм днеска жив.

Ала се чувствам така по-различен
и някак по-чист и олекотен,
сякаш съм непълнолетно момиче
сякаш забравям, че мъж съм роден.

И само вечер, съблечен вече,
аз разбирам колко съм грозен и стар,
и прегърнал леглото заспивам облечен
във дрехи по-скъпи от тези на цар.

Но аз не съм цар и няма да стана.
Аз вече достигнал съм своя таван.
И какво че под дрехите крия рана!
Тя не ме прави по-славен, знам.

Затуи се обличам все тъй красиво,
и все по-спокоен ме прави това..
На синьото слагам сребристо-сиво
и ходя с изправена руса глава...

СТИХОТВОРЕНИЕ В ЧЕРВЕНО

Аз се чувствам към всеки беамислено длъжен
да бъде внимателен, честен, и мек.

Аз съм мъж, неспособен изобщо да лъже
и от малък погрешно направен човек.

Аз съм пълен до гуша със кекави скрупули, –
като агнета болни са в мен.

И така, и така ми се ще да си купя
остър нож и огромен леген!

И да мушкам във мене, да коля,
да напълня сто вади със кръв.

И внезапно с отпушена воля
да поема задавено дъх.

Аз съм болен, отдавна съм болен
от една натоварваща ме до крайност мечта, -
като истински луд в бяла стая да бъде затворен
и оттам като истински луд да крещя!...

Но се пуква мехура червен и безумен
като кратък мъчителен сън.

И събуден, излизам и тръгвам загубен
посред кротките хора навън...

ПРОЗОРЕЦЪТ

Аз съм един мързелив човек
и навярно затуй толкоз мрачно настроен.
Неуспял да се вдигне истински лек,
нежелаещ да носи умора.

Аз съм една разпокъсана страст
живееща само от дреболии,
а мечтите за моето истинско “аз”
са купчина чакащи мръсни чинии.

Но запретвам ръкави, и пускам вода,
и най-вече с уста си подсвирквам,
но наместо вода пак потича тъга
и превръща душата ми в тиня.

И аз пак съм една мързелива жена
във харема червен на живота.
И само под нощната светлина
аз отдавам и вземам своето...

И си оставам все тъй неразбран,
все толкова мрачно настроен...
Аз съм в капан, във ужасен капан, –
без нито един прозорец!...

ДЕПРЕСИЯ

Аз пак съм несигурен, смлян и излишен,
ненужен, ненужен, ненужен и млад,
и вкиснат, на лошо духът ми мирише,
и всички надежди се дръпват назад.

В такива моменти ми се умира
и по-съм безпомощен от врабче.
Бих се затворил и онанирал,
ако бях тринайсетгодишно момче.

Но аз съм мъж със деца и на възраст
изключваща смисъла на смъртта.
И никога няма да стигна до Кръста,
освен, разбира се от суета.

И пак съм оголен от болката кокал,
и вий ужасена жена ми над мен,
и аз намъкнал се в нейната рокля
се хиля доволен и разграден!...

ЕДНО ЧУВСТВО

Аз във този свят все на някого преча.
Аз съм нещастен, че още съм жив.
На големия преча да бъде вечен.
На малкия преча да бъде щастлив.

Аз съм във тежест, на всички съм в тежест,
макар че съм станал от клечка по лек.
Ще се пръсне сърцето ми като паднал кестен.
Ах, аз съм по-болен от стар човек!

Аз съм пълен с ужасно много умора,
която пречи дори и на луд.
Но каквото със своя живот да сторя,
няма да стане животът ми друг.

Няма да носи животът ми нежност,
няма да носи животът ми смях.
Аз съм вече изстискан резен.
Аз съм вече изпразнен мях.

Аз съм само едно чувство, че преча.
Няма го чувството, че съм жив.
И никога няма да бъда вечен.
И никога няма да бъда щастлив.

ЗЛАТНА КОРА

Аз се чувствам отлично, когато съм болен,
и само тогава съм малко щастлив,
заставен във своята нова роля
да искам единствено да съм жив.

И принуден да бъда докрай бездействен,
и вързан в леглото с най-топлия шал,
аз съм една мързелива и прелюбодействаща
със всички мечти на този свят душа.

Аз имам дом, във който да унивам
и имам за мечтите си креват.
И всяка нощ като дете заспивам
със чувството, че с нещо съм богат.

И нищо повече от живота не искам,
и за пръв път нищо повече от смъртта,
освен тя да бъде добра артистка,
а той - всеотдаен във любовта.

И тихо под топлото нежно одеало,
по-леко, по-меко дори и от пух,
страда моето болно тяло,
и плаче от щастие моят дух.

Аз знам, – може би скоро ще оздравея,
ако, разбира се, такъв наивник не си умра.
Но просто чудесно е да се разболееш,
за да хване душата ти златна кора...

УТАЯВАНЕ

Не към живота се приближавам...
И съм понякога изумен,
че толкова малко пред мен остава,
колкото малко има зад мен...

Често си мисля, че в мен има нещо,
което не би трябвало да умре.
Например това, че изглеждам смешно
или че не умея да се обличам добре.

Колко е хубаво, че мога да плача,
когато съм много, много щастлив,
и че не мога да сметна онази задача, –
защо всъщност съм още жив.

Смъртта на близък или далечен
е нещо, което не съм преживял.
И то е нещото, което ме прави
все още вечен, все още цял.

И като всеки малък и беден –
стискам опашката на любовта.
Като последна надежда, последна
преди близкия край на света.

И тъй животът ми преминава.
И съм понякога ужасен,
че толкова малко пред мен остава,
колкото малко има зад мен...

НЕЩО ПРИЯТНО

Моят целия мътен живот
е едно безконечно оплакване.
Не намерих през мрачното брод
към смъртта – като нещо приятно.

;

Колко жалко, че имах все пак,
като днешния ден просветления,
щом не драснах във времето знак,
не оставих и нещо от мене...

Моя целия мъртъв живот
е едно непрестанно напъване.
Но нима не съм същия роб,
и нима да съм спрял да потъвам?!

Все тъй на масата сам и гол
аз се храня със нови планове,
и се гледам със празния стол,
на който щастие не е сядало.

Там ще седне само след миг
пак мойто ужасно оплакване.
И някой ден, някой ден, може би, –
и смъртта като нещо приятно...

ΠΑΡΧΕΝΤΑ ΟΤ ΜΕΗ

1996

ИЛЮЗИЯ

Парченца много по земята...
Все парченца от мен.
Събирам си ги с мечтата
да ги слепя някой ден.

Да си направя онуй човече,
което някога бях.
И да не се чупи вече.
И да не става на прах.

АВТОПОРТРЕТ

Нося си малка четчица
винаги в моя джоб.
Рисувам си с нея портретчета,
създавам си собствен живот.

Продавам ги после за левчета
на някой ценител богат.
Нося си малка четчица.
Живея си в своя свят...

АЗ, ЩУРЕЦА

Няма кой да ме похвали
в пълната със мравки къща
за звънтящите кавали
на безгрижната ми същност.

Ей затуй, когато спите,
в ъгъла на вашта стая,
без да моля, без да питам, –
сам си пея, сам се хваля!

ОРИЕНТАЛСКО

И аз най-после имам дом,
във който да се излежавам,.
И във разцъфналия клон
като халиф да съзерцавам.

Да знам, че всичко има край -
днес имам дом, а утре нямам.
Но да си пия своя чай
без много да се притеснявам...

ЗЛОКОБНО

Всяка вечер залоствам вратата
с атавистичен и тъмен страх.
Проверявам добре под кревата
и във стария кухненски шкаф.

И със нож във ръка проверявам
даже празния черен таван.
Само себе си не проверявам.
А би трябвало точно там...

НЕПРИЛИЧНО

Никого не поздравявам
в този малък, малък град.
Аз дори се наслаждавам
на растящия ви яд.

И ужасно неприличен
се разхождам горд и ням.
Не че хора не обичам, –
но обичам да съм сам!

ХАРМОНИЧНО

Не особено чист и не съвсем подреден
е домът ми, във който добрувам.
Но съм страшно щастлив да лежа по корем
и над някой куплет да ликувам.

Да не чувам как мрънка жена ми край мен
в безпорядъка тъй хармоничен,
и вмирисан на пот като стар сутиен
да остана все тъй поетичен!...

ОТРАЖЕНИЕ

С тежки дрехи навличам си тялото
и във зимни и в летни дни.
И поглеждайки в огледалото,
виждам старец на младини.

Той с брадата си неподстригана
е направо с отчаян вид.
Проявявам към него разбиране.
Ала той ми е нещо сърдит.

ПОДЗЕМНО

Опитвам се да изляза от дупката,
която си сам изкопах.

Но драпайки, само с обувките
вдигам излишна прах.

И кашляйки непрекъснато
като някой отчаян гном,
примирено и добросъвестно
превърщам си дупката в дом...

ОТЧАЙВАЩО

Всяка вечер се ровя във книгите,
аз, една любопитна къртица,
да открия на детството дирите
между някоя стара корица.

Но откривам накрая една истина,
дето страшно разочарова, –
загубил съм всичко, единствено
е останал навикът ми да ровя...

ДО ТИБЕТ

Аз пак постъпвам отвратително, –
не съм човек, не съм поет!
За мен е просто наложително
да се разходя до Тибет.

И след дълбоко медитиране
да трансформирам злото в мен.
И запасил се със разбиране,
да се завърна съвършен.

ПРОБОЖДАНЕ

Някаква странна тревожност
дълбоко прониква във мен:
Възможност подир възможност
напускат ме всеки ден.

И ето, останах си просто
самичък поет във нощта...
А можех да бъда още
хиляди други неща...

ПРИЗНАНИЕ

Е, живях не така както исках,
и умирам не както желях.
Не успях да постигна мечтите си,
но поне си останах при тях.

И със някакво тъжно снобство
аз признавам си честно пред мен,
че пак гледам света с превъзходство,
но съм пред себе си примирен...

СБОГУВАНЕ

Ти отново си на път.
Изпищява влака.
Ти като мишле след смърт
се разтапяш в мрака.

А на малкия перон
аз стоя и плача
като тъжен стар пирон
и ръждясвам в здрача.

ЕТЮД С ВАЗА

И аз като черната ваза
ще се пръсна някой ден.
От любов или омраза –
хвърлете цветя върху мен.

И с широката лопата
изхвърлете ме в сметта.
Колко прости са нещата
за живота и смъртта...

БЕЗДЕЛНИЦИ

2005

на моите приятели

КАРТИНА

На Петър Чухов

Тъй както вървах си в полето веднъж,
и си ритах безцелно бодилите,
една мисъл ме бодна, – че вече съм мъж,
и то - във разцвета на силите!

Аз спрях и видях, че съм част от пейзаж,
във който стърчат две магарета
докрай натоварени с тежък багаж.
А аз бях нарамил китарата!

И аз се оципах – но не, – не бе сън! –
Изглежда изпитвах най-трудното, –
да бъда и вътре в нещата, и вън,
все още щастлив от абсурдното...

Тогава усетих, че с поглед студен
ме гледат полето, могилите...
Природата цяла бе втренчена в мен,
без двете магарета, милите,

които помъкнали своя товар
затъваха съвестно в тинята...
И аз се почувствах самотен и стар...
Напълно в духа на картината.

БЕЗДЕЛНИК

На Пламен Киров

Мечтая за нежна тъга на безделник
и скука в домашен уют,
където от понеделник до понеделник
спокойно да бъда луд.

Да изляза привечер на моя балкон
и да бъда със думите сам,
и закачил духът си на някой пирон,
да не мога да скоча оттам.

На мене самия да бъда любовник,
на мене самия – палач.
Да се ухажвам от сутрин до късен следобед,
и самоизмъчвам по здрач.

И легнал на дъното на моя креват,
насаме със самата смърт,
от стар философ да се чувствам по-млад,
и от блудница малка – по дърт.

Но накрая разбрал, че съм само затворник,
да блъскам да бъда чут!
И избягал от къщи през някой вторник -
да всявам в душите ви смут!

НИХИЛИСТИЧНО

На Никодим Данов

Ще взема и аз да се махна накрая
от тая скапана, тъпа държава,
наречена с дългото име България,
от което даже и рима не става.

Твърде дълго на полуострова
задържах се – това ми е грешката.
А иначе всичко е толкова просто –
недей да прилепваш – да не ти е тежко.

Остави се на вятъра да те духне нанякъде,
върви, завладявай, търси приключения.
Няма бъдеще вече в тази ливада,
няма даже храна за конете ни...

Но ти метни се на коня си Въображение
и бъди смел като прабългарите навремето.
Напусни Родината – и ще ти бъде простено,
а и да не ти бъде – нима има значение...

Е, това е за мене днеска картината,
и ви казвам, завършвайки своята пледоария,
че ако хан Аспарух не бе напуснал Родината –
нямаше да я има днеска България!

СУПАТА НА ЛИНДА

На Янчо Михайлов

Разхождал децата си цял ден из парка,
аз дремех на пейката омързелен,
когато във рокля прозрачна и ярка
една млада майка седна до мен.

От дума на дума, покрай децата,
споделяхме разни домашни неща, –
аз и признах, че поливам цветята,
тя пък - че готви със лекота.

След туй и показах, как трябва да чупи
на цветето връхчето, ако много цъфти,
а тя ми написа рецепти за супи,
които сама сътвори... почти.

А децата играеха край пейката синя,
слънцето губеше от своите лъчи,
и ние разбрахме, че денят е отминал
по сенките плахи във наште очи...

Ще се върна във моята семейна хралупа
и ще покажа, че бракът не ме гнети,
ще сготвя на жена ми от нейната супа
и ще си легна в леглото, сит от мечти...

ПРИНЦЪТ

На мен, Владо Любенов

Аз отново се чувствам един романтичен,
малко тъжен бохем сред софийската нощ,
все така анонимен, все така без момиче,
все така като бедният уличен кош!

Като сълзи се ронят от очите ми стихове,
като птици в главата ми рими звучат!
И е тихо край мене, божествено тихо!
и луната е с бяла и щръкнала гръд!

И ту плача безумно, ту се лудо кикотя
на глупави мисли във малкия час, –
аз не зная дали съм дете на живота,
ала сигурно нещо велико съм аз!

Как широка, свободна е тъмната улица,
по която вървя като принц всяка нощ,
и когато след време духът ми разплуе се,
как ще страдам тогава за този разкош!

Ще остана, нали, аз до смърт романтичен,
ученик и бохем на софийската нощ! –
Все така анонимен, все така без момиче,
все така като бедният уличен кош!

ВЪЛЧИ ГЛАД

На Пламен Анто

Някой ден ще избягам в природата,
надълбоко сред сняг и сред мрак,
преродил се най-сетне в породата
на Вълк-Единак.

Далеч от Исус и от Буда,
от Ницше и Лиотар,
със радост ще чувствам в почуда
как ставам Звяр.

Как избива сноп козина сива
на гърба ми по селски космат,
и усмивка по вълчи щастлива, —
на моят сурат.

Да убивам във тъмните храсти,
да бесувам сред черната нощ,
със наслада на хапки и части
да лоча мощ...!

Но защо в мен дълбоко просветва –
незаситен – с инстинкта вроден –
гладът смътен за саможертва
на човекът във мен?...

(А е знайно от памтивека,
че не може вълкът
да има като човека
човешка смърт!)

...И спуска се пак от баира
диво глутницата в екстаз...
Знае защо се умира
единствено звярът в нас....

СМИРЕНИЕ

2009

САМОЖЕРТВА

Ти имаш дом, народ, родина
и хлебец да се наядеш.
Но нямаш никаква причина –
да се пожертваш и умреш.

Животът сваля своята летва
и все по-ниско ти летиш.
И нямаш друга саможертва,
освен докрай да се смириш.

ГРАНИЦА

Мойта родина е малка лудница,
граничеща със море.
Тичат из нея луди на глутници,
затуй я заключват добре.

Но в някоя нощ по чаршафа ще слезна
от прозореца страшно висок,
и увиснал за миг над кипящата бездна,
ще заплувам навътре – към Бог.

СЛУЖЕНИЕ

Поетът е като монах –
без власт, без слава, без имоти,
единствено с любов и страх
в сърцето, в нощите самотни.

И пред Поезията сам –
да се покланя и се моли,
като в олтар, като във храм,
сред радости и сред неволи...

МОЯТА МОЛИТВА

Не ща много – искам само
добри помисли в душата.
И присъствието няма
покрай мен на красотата.

Да изрежа сам да мога
ноктите си на краката.
Да се поклоня на Бога –
от небето – до земята.

ПОСЛЕДНО ЖЕЛАНИЕ

На Габри

Преуморен от лоши хора,
от грозотата, – някой ден
ще вляза кротко във затвора,
убил поезията в мен.

Но ти на свиждането кратко
ела, ръката ми подръж,
кажи: “Не си виновен, Владко!” –
на своя непораснал мъж.

НЕРАВНОДЕЛНИ ТАКТОВЕ

2011

ДУХОВАТА МУЗИКА

Ето я – иде пак селската духовна музика млада –
с цигани, българи и с диригента им влах,
култово кърти паветата с гръм по площада,
вади бюрдюрите, циглите смила на прах...

Дуф-туту-дуф, дуф-дуф, туту-дуф!... – бие тупана,
бае Димитъра вае със китката сякаш по тежкия звук,
и ехото връща разлято със „еххххх” от Ръжана,
сякаш завижда на техния дух самоук...

Спас с кларинета, Найден с флигорната, Ачо с тромпета,
баса, огромната туба, граждани, шопи, и аз –
малкото хлапе, комуто му скача сърцето,
там на мегдана, сред тези велики мъже, във захлас...

А барабанчето реже с картечни откоси душите,
Начо се смее и зарад мен се изпъчва напред,
сякаш е знаел, че аз зарад него и тези разтърсващи ритми,
още преди да порасна ще стана поет...

И цигането с лъжицата весело удря чинела,
и мята ръце диригентът им влах като луд,
сякаш да спре, но не може, защото към нас е поела,
тази духовна музика в жега, и в буря, и в студ...

И вървиме след нея – българи, цигани – всички,
къртим душите си, смиламе грижите в прах,
а подир нея вървят и се кланят, и кръстят,
и сриват се ничком
и Тангра, и Ра, и Орфей, и Исус, и Аллах!...

ХОРО

Тича комшийката, кърпата вее,
скачат гърдите ѝ пак и пак,
а подир нея хорото се лее
като горещ качамак.

Бай Данаила вири мустака,
чичо Андрея ситни едва,
и сякаш шкембето му весело квака,
щом приведе се: „Ква-ква!”

Леля ми в синя и пъстра престилка,
(в нашето село сини са вси)
на лево-на десно се смешно кандилка
и вее златисти коси.

После сме двамата – аз и мама,
цяла червена като домати,
а аз не мога, мен ме е срам, ама –
скачам, нали съм млад.

Дядо Янаки е стиснал бастуна
и тропа, понеже немое с крака,
гледайки тая велика фъртуна
и вика: „Ха така!” „Ха така!”

Баба се кръсти и шепне: „Божке!
Що не съм млада и я!”
И гледа хорото – тая стоножка –
па се пофаща и тя...

А на хорото е целото село,
заедно с куция Начо и онуй пиянде,
дето е вечно неизтрезнело
и все му забравям името... а де?!...

...Скача мегдана, върти се Ръжана,
слънцето смее изгряло лице,
и хълбоци мятя и пее реката
с чисто прозрачно сърце!...

ПРАЗНИК

Бързайте всички – там на мегдана –
събор е и всеки знае:
старата рунтава черна мецана
тежко хоро ше играе!

Дрънчи синджирът.. „Детето пази го!” –
майка ми вика и маха,
и дядо ми Петко на раменете ме вдига,
нали е добър, сиромаха.

А мечката, клета, гнили зъби оголи, ту се
изправи, ту клекне горката,
па и писне накрая и се търколи
за смях и на нас, децата!

Скърца с гъдулката радостно Мето,
кучето клявчи се, пени,
а младата циганка трепка с дайрето
и вее шалвари пембени...

И във кутията от хаалвата
звънкат монетите дребни:
„Да е богата, ех, холан, поне душата,
като сме бедни!”

ДЪЖД

Този дъжд, този дъжд, дето мрачно вали над Ръжана,
аз не знаех, не знаех, че толкова страшен е той,
свит на топло до баба, във бархетна мека пижама,
срещах гръм подир гръм подир гръм
и порой след порой и порой...

И потръпваше старата плетена къща на село,
и плющеше чардакът със пода от глина и кал,
и мучеше ни кравата долу в обора дебело
с животинска безкрайна безумна безпомощна жал...

И излязоха с лостове черни мъже край реката,
за да връщат безбройните камъни едри оттам,
дето влачеше страшно отпреде излязла водата,
громоляща, ревяща все туй:
„дум-дум-дум”, „дам-дам-дам”...

И запали с треперещи пръсти кандилцето баба,
и се моли тъй дълго, тъй дълго, тъй дълго, тъй дълго,
че аз съм заспал,
и когато отворих очите, усетих, мирише на хубаво хляба,
и вече бе утрин и вънка дъждът беше спрял.

И после излязох да видя, че мостът ни вече го няма.
И цялото село излезнало беше отпред.
И слизаха хората, бавно изпълваха храма...
А аз да играя отново бях страшно зает...

ДА ЗАКОЛИШ КОКОШКА

Баба щъка по двора и кокошките кътка,
и им хвърля черупки, трохи и просо,
а най-едрата тича, навирила трътка,
ох, незнаеща още, че е крехко месо!

Баба ловко я хваща отзад за краката,
оназ кудкудяка, кълве я до кръв,
но тя я провисва надолу с главата
на пътната вратня, завързана с връв.

И после отива да викне съседа...
Кокошката гледа ме тъй на верев –
жална, уплашена, кротнала, бледа,
потръпва и ръси перца от седеф.

Аз си взимам едно и го скривам в юмруче,
без още да зная, че и аз имам плът,
и когато порасна и с мен ще се случи
да плача от кръв, от любов и от смърт...

Но идва съседа с блестящо секирче
кокошката носи към черния пън,
а мен под краката е станало вирче
и всичко е както във някакъв сън:

секирчето хрясва и в пъна се впива,
кокошката крясва и плясва с крила –
и хвърква безглава, опръскана, дива
над дворове, къщи, гори и села...

... и пада най-сетне, бяла и лека,
в нашата тенджера, вирнала крак,
а баба ми гали главичката мека
и се подсмивва под своя мустак...

ХЛЯБ

В огромната кръчма очакват колата със хлеба,
мирише на старо, на стадо, на евтин първак,
Маринчо, овчарят, се тюхка, „Що бави се тъй, дагоеба!”
и бавно навлиза отвънка предзимният мрак...

А вече е десет, вали, притъмнява, прикотква,
жените се скупчват във ъгъла по инстинкт,
и нещо по женски хортуват си тихо и кротко,
за манджи, свекърви, цветя и флебит...

Ние, децата, седим на огромните чанти пазарски,
дето събират самуни по пет и по шест наведнъж,
и си играем, говорим и смеем, растеме по царски,
додето пътува камионът във тъмния дъжд.

До нас Иван Байов похърква и нещо ломоти,
облегнат безгрижно във топлото бяло къоше,
а едно малко и шарено весело коте,
смешно подушва му празното дълго шише.

Но ето, овците навънка надигат внезапно главите
и кучето радостно лае ли, лае, уж че на глад,
и мигом се сбутват пак плътно в тезгяха жените,
и ме изतिकват, естествено, мен най-отзад.

И чувам как тракат огромните щайги и ето –
лъхва ме най-сладката миризма,
и някак е весело, радостно, чисто и светло,
и пие ми се от жълтата лимона.

И вади от касите хлеба със лакти космати крѝчмаря,
и пѝха в торбите по пет и по шест наведнѝж,
и вдига се чак до небето горещата светеща пара,
и пада навѝн като ситен сит есенен дѝжд...

И качвам, нарамил торбите, към къщи баира,
и крача по мъжки по калния пѝт каменист,
и блѝска по детски сърцето ми, ала не спира
да лапа ли, лапа ли, лапа... от топлия крайщник златист!...

МАЛЪК В СЕЛСКИЯ ДВОР

Олеле! – тичат насреща ми гъските колкото мене големи
и съскат и крякат и махат с разперени бели криле,
а зад гърба ми петелът със клюна си остър ме дебне
и дворът е страшно огромно разкаляно бойно поле.

И кучето Шаро пак яростно лае в хамбара,
козите ме гледат сурово със стари брадати лица
и капят ми сълзите в плитката дворищна бара,
додето напълвам пак кошничка с пресни яйца.

А във край оградата клатят се тежки и сиви волтве,
извиват глави и мучат и ме гледат сънливо за миг
и чешат тела по оградата с крехки колтве,
а доле реве приближаващо селският бик.

И чувам как подло подсвирва ми някъде в храстите смока,
излегнал се хитро до белия каменен слог,
да ме увие убие изпие и скрие в потока,
щом приближа, със единствен камшичен подскок.

И рее се горе високо във жежкото мрачно герака
и влизам във влажния тъмен със прилепи пълен обор,
а баба ме чака ли, чака ли, чака ли, чака ли, чака
да ми издърпа ушите, без да си дава зор...

ИЗВЕЧЕН СТРАХ

Вечер ме баба дълго подканя:
„Хайде, чедо, иди „по вълка” –
да спиш сладко нощя до зарана,
да не сънуваш от страшната сънка...”

Да бе! – ама клозета е вълн на двора
в най-тъмния му обрасъл ъгъл, –
току виж, че в мрака, без лампа, без хора,
сам да отида, съм се излъгъл!

Свети терасата с мижава крушка,
и по стълбите да слезна не смея.
А над мен планината се сякаш клатушка –
ту тя към мене, ту аз към нея...

Очите ми вече са станали осем,
а във сърцето ми – тупан бие,
с ушите чувам – да падне косъм,
с носа подушвам – зъл звяр се крие...

Баба ми вика – „Бе няма страшно! –
котка минава, капе чешмата...”
Ех, бабо, бабо, на мен ми е ясно,
що вечер тройно залостваш вратата!

И от терасата – със въздишка,
вперил поглед във пътя Млечен –
аз много бързичко се изпишквам,
все още потръпващ от страх извечен...

СПЕЦИАЛНО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ

На вечния селски мегдан – като на сцена –
две пейки и шест каси бира.

Тук са всичките селски ергени,
децата, козите и Димчо-пастира.

Всички прием, дори и пръча,
гордо потрепващ със повесмата...
И аз, гражданинчето, с една „светла” се мъча,
ама нещо все ми горчи във устата.

Иван Петела е накървавил очите
и най-дребните следи като сврака.
Той ни е „царят”, ”баща” и „комита”,
ако не прием – шамари яко!

„Нищо човешко не ни е чуждо!” –
гордо учи ни Мунчо Къосито. –
И ние прием, и ходим по нужда,
и пак прием... – в кръговрата на битието...

Никой не смее насам да припари,
ни баба, ни дядо, ни стринка.
Това е нашето село, другари!
Велика картинка!...

Но ето, че Мунчо изпил е две каси –
и за награда – печели трета.
Но... винаги някой не е съгласен –
и почва мелето!

Светкат юмруците, врескат козите,
пръскат се бомби-шишета,
мажем сополите, бършем сълзците
по разкъравините си нослета...

И като хрътка пръчът възбуден се носи,
диво чаткайки със копита,
и реже мегдана на светли откоси,
и в тъмното нейде полита...

... И после?... После май нищо не помня –
при баба някой ме е отнесъл,
на челото с една цицина огромна –
омърлян, „красив”, и... весел...

ЕДИН ДЕН

Щом станах, веднага излязох на двора
да видя има ли нещо навън,
но само един кълвач се обади от бора
и седнах да дялкам на стария пън.

Докато чаках нещо да ми се случи,
баба донесе филия да ям,
половината дадох я на едно куче,
което въртеше опашка едвам.

Междувременно минаха всичките крави,
овците, козите и накрая Михал-
пастира, с вечно окъсаните ръкави,
за който, не знам защо, ми е жал.

После народа излезе за хляба
и пред „хоремага” калабалък беше голям,
но този път вместо мене отиде баба,
та да си вземела и пенсията оттам.

Скоро събраха се и всичките пияндета –
насред площада, в пълен актив,
и мучаха, ревяха, и звънтяха с шишета,
и после пяха „Жив е той, жив!...”

До нас баба Генка не спря да сади
в градината боб, лук, картофи и магданоз,
окопа ги, направи им вади,
поля ги и пра черги под стария мост...

И Цецо дойде и започна да маже
тавана ни с бяла и хубава вар,
за него няма какво да се каже –
във занаята е просто цар,

макар че някъде към икиндия,
дръпна ме лекичко настрана
и тайно ме прати да му купя ракия,
(и да не видела баба, че ще стане една!...)

Пак по едно време двете селски клюкарки,
позавъртяха се и насам,
но аз съм научен, знам им всичките марки,
и мълча като ням.

Баба нахрани три пъти прасето,
дваж кокошките, и ми опържи яйца.
Чичо Петър пак си наказва детето,
и за игра нямаше други деца.

Само едрият Милчо мина и ме извика,
да си приказвал уж нещо със мен,
този път си бе пийнал мента с мастика
и езикът му беше ужасно зелен.

Дядо Любен слезе с много мерак на площада
да посрещне вечерния автобус,
но и този път нямаше изненада,
и пак си остана мегданът пуст.

И пак се занизаха кози и крави,
мучаха, врещяха със жален глас,
а една черна рогата в дола се заглави
и кълна я комшийката поне един час.

И баба ми рече: „Ми айде, пиле,
да апнем и легаме, че мръкна навън...”
И аз я послушах, че нямах сили –
от скука най-бързо ме хваща сън...

ЗИМНО УТРО

Дядо си плиска очите и вика ми: „Слез!“ –
и слизам и аз на реката.

Направил е със секирчето срез
на леда – и радва се на водата...

Край нас – огромни паяжини от сняг,
царства от ледени сталактони...

И дядо ми с поглед умит и благ
бели снежинки рони...

УРОЦИТЕ НА ДЯДО

Изкачване

Качваме с дядо Остра могила,
бавно от ранни зори,
уж толкова млад съм, а губя сила,
аха да извикам: „Спри!”

Пролет е... Дядо ми в зимни обуца
крачи нагоре голям,
ала ръката ми мъничка не изпуска, –
ми ако все пак се предам!...

Най-сетне спираме за почивка,
а долу под нас – като в буквар –
в цъфнало облаче – сливка до сливка,
и църквица – в слънчев пожар!

Дядо въздъхва и казва – „Гледай,
китно е нашто селце –
схлупени къщици – два-три реда,
ала пулсира като сърце...”

И тръгваме – леко – все тъй нагоре
по жълто-плешивия скат...
Мравчици, дето не знаят умора,
във този чудесен свят!...

Спускане

С дядо сме горе на Остра могила –
вятър и диви треви...
надолу погледнеш – и – майчице мила!,
сърцето ми чак се сви...

Но дядо ме учи на смелост и казва:
„Търкулвай се презглава!
Виж, склонът е целият мек като пазва –
надолу е само трева!...

Оттук като малък и аз... кога беше...,
а хълмът и днес е все същ...”
– Дядо, и на теб ли ти се ревеше?
– Чедо, човек изведнъж става мъж!

И закопчава сивото ми сетренце,
нахлупва ми шапката като бандит,
и свил се на топка, като малко козленце,
аз се хвърлям по белия рид...

...и върти се светът, и шуми ми главата,
и искри хвърля слънцето чак,
и догонва ме смътно, сред шума на тревата,
на дядо викът му: „Юнак!“ ...

ЛЯТО

Дядо бавно, но сигурно ктси
полудялата селска трева,
за да могат краката ми боси
да ликуват безкрай след това.

И по гръб, със ръце под главата,
да усещам под мен как расте
и в ухото ми шепне тревата:
„О, дете! О, дете! О, дете!”

ПОСЛЕДЕН СПОМЕН

На детското лято в разгара,
със стъпки безщумни и меки,
от бялата горска кошара
тя слизаше в стръмни пътеки.

Мъничка, нежна и слаба,
с две светли и ленени плитки –
по нея баба й до мойта баба
изпращаше мляко и питки.

На двора гонеха пеперуди
нозете ни малки и боси,
в дните блажено луди,
в нощите без въпроси...

.....
.....

*...Смъртта се усмихва и кима,
след туй зачерква и мойто име...
Ако те има, Господи, ако те има,
отново в дете прероди ме!*

ВИЛА „СТРАХ”

2009

БЕЛЕГ

Бях на шест,
когато тя ме ухапа по бузата.
Изпищях в анапест,
и се мушнах на баба под блузата.

Настрана
тя мълчеше в уплаха под плитките,
много малка жена,
победила за първи път в битката.

С нежен пух
покрай нас зашумяха тополките,
но тогава не чух,
скрит на тъмно, отдаден на болката.

С детска жал
дълго плаках и бърсах нослето,
в оня миг несъзнах,
че обиден в мен плаче поета,

до смъртта
че ще нося аз белег на бузата, -
малка чиста луна,
от красивите зъбки на музата...

ВИЛА „СТРАХ”

Аз всяка нощ сънувах вълци
във вилата на моя страх,
и хълцах в своя детски сън, и хълцах,
о, колко сълзи разпилях

по меката възглавка бяла
сред зимна нощ и летен здрач,
но пак на сутринта бе цяла
душата ми след всеки плач,

и пак излапвах апетитно
златистата филийка с мед,
и изучавах любопитно
стъклото с вълчи дъх отпред,

и гледах в тъмната просека
дали не светят две очи,
отдалечавайки се леко,
додето баба ме сгълчи,

и сепнат – връщах се отново
във вилата на моя страх,
където всичко бе готово
за сън, за смърт, за плач, – и плах

аз лягах по корем във здрача,
но не заспивах дълго пак,
разтворил парещи клепачи
широко на тила си чак,

и пак повтаряше се тоя
кръг страшен с вълчите уста:
страхът, смъртта, плачът и воя,
и радостта от утринта...

БОЛЕН НА ВИЛАТА

Често си спомням страшната сцена:
болни на вилата с баба лежим,
с баба повръщаме двама в легена
вкус на оцет, на горчилка и дим.

Старата печка се дави във хола,
баба ми кашля във черния шал,
„Бабо, недей да умираш, те моля!“ -
в погледа детски уплаха и жал.

Баба ме носи и нещо приказва,
слага ми тухла, увита в парцал,
стоплям краката и сън ме облазва,
после на утрото гледам: изгрял

лъч през прозореца, баба си суши
с дървено гребенче своите коси,
муши в устата ми белени круши
с ледени пръсти... Ех, бабче, – мерси!

КРАСИВ КАТО МОМИЧЕ

Красив като момиче бях,
и все с момичета играех,
те викаха ме да съм с тях,
аз нежно да съм с тях, желаех.

От по-големите край мен
в опасна близост бях обсебен,
гримираха ме всеки ден
със пудри, гримове и гребен.

„О, как красив е като принц!...” –
аз чувах светлия им шепот,
и като кукла на конци
потръпвах от неясен трепет.

Смутен и боязлив, без дъх
оставях топлите им пръсти
да гаят детския ми мъх,
да спрат в къдриците ми гъсти...

Но нощем в топлия креват
тресях се като болно птиче,
че никога на този свят
не ще се влюби в мен момиче.

Че те не знаят, че съм жив,
че случва се дори, така че
и кукла в този свят красив
да може от любов да плаче...

ПРЕМЕРВАНЕ НА МЕЧТИТЕ

В гората сме нашата банда –
Ваньо, Владко и Петър.
Дребна и смешна команда,
всеки в ръката със сантиметър.

Лято е. Чиста ваканция.
Нашите – долу по вилите.
Копат като поганци,
плевят и поливат...

А тук по поляните – ягоди диви...
В главите ни – трескава мараня,
а пред очите ни – праскови, сливи
и силует на жена...

Ваньо вади парче от списание цветно
и разгъва го връз тревите...
Нищо видимо, нищо конкретно,
но затова са мечтите.

А ние се хилим и дълго мерим
отсечките леко криви.
После за миг потреперим –
и нищо... Но сме щастливи.

„Като порасна“, казва Ваньо,
„дали като батко ще мога...“
Но днес още е твърде рано,
и първата детска тревога

в нова игра се стопява...
И прибираме сантиметрите.
„Я“, казвам, „две божи
кравички!
Хайде да ги разлепяме...“

...Лято е. Чиста ваканция.
Нашите – долу по вилите.
А ние тука сме новобранци,
във всичко – и сме
щастливи...

УРОК ПО СМЪРТ

Още бяхме невинни деца, когато
съученикът ни Ванко умря.
Но някой учител решил бе, че децата
задължително трябва да видят Смъртта...

И ето ни – в дълга и тиха колона
крачим към Ваньовото къщи,
за да си вземем със Ванко „последно сбогом”,
макар че на никой не му се ще.

Страшно... Обръщат ни се от страх червата,
уплашени бършем носа,
а на Емо най-страшно треперят краката,
нищо, че е най-едрият от класа.

„Тоя пък ходи кат на кокили!” –
казва някой отзад, и след миг
всички във смешни гримаси се хилим –
безмълвно – до тъмния идец смразяващ вик

на майката, която не спира да вие
някъде съвсем близко пред нас,
и всеки зад този пред него се крие
от ехото в страшния час...

И влизаме в стаята тихо на пръсти,
и гледаме някъде настрани...,
и виждаме Ваньо със миглите гъсти,
кротко в ковчега да спи...

Смъртта, това е облекчено да отминем,
мигом забравили всичко назад.
О, вечността да си невинен
посред скръбта на този свят!...

ПРЕГЛЕД

Аз помня онзи кабинет –
сестрата с бялата престилка,
таванът, белия тапет
и подът с бялата настилка,

и пръстите ѝ – остър хлад,
слушалката ѝ – на сърцето,
и аз треперещ, гол и слаб
със пулс подскачащ до небето,

виновен без вина, смутен
аз пиех розовото хапче
за да смиря сърцето в мен
от страх, от смърт, от кръв, макар че

било ме е ужасно страх
навярно само от сестрата,
от бялата ѝ гръд, от грях,
от любовта и красотата,

от болката да съм голям,
от пръста ѝ на мойта вена,
от пулса ми – мой срам и храм
на юношеската вселена

ПОРАСТВАНЕ

„Виновен си!“ – каза ми тя.
И аз се разплаках –
имах една мечта –
а вече нямах.

Тя ми я взе – изведнъж –
с очите си строги.
Тя е пораснала – като мъж,
а аз – не мога!

Хайде да се сменим,
русо момиче! –
Аз ще си сложа грим –
а ти – ме обичай!

!...

ПРИЕМАНЕ НА
БЕЗНАДЕЖДНОТО
2005

етюди за безсмъртието

ЕСЕН

Тази нощ бе небето заключено, скрито
във огромен масивен долап.
Беше само земята – ръждиво корито
и духът ми – уплашен и сляп.

И в ужасната есен на живота ми кратък,
без да видя, да чуя, да знам,
аз преминах за миг – като вятър – оттатък,
и се върнах – на капки – оттам...

ЗАВРЪЩАНЕ

Недоволен от своето тяло
моят дух излетя,
а нощта беше синя изцяло
от безплътни неща.

Над дърветата кротко заспали,
в бездиханния мрак,
аз кръжах във безкрайни спирали
и издигах се пак.

Устремен към небесния гребен,
аз видях изумен,
че е космосът плътно населен
с духове като мен.

Като капки боя във ефира
наредени безброй,
образувахме светеща диря
сред космичен покой.

Но си спомних за моето тяло,
долу в земния град,
бездуховно, самотно изцяло,
като празен палат.

И направих ужасната грешка –
аз се върнах пак там,
и изпълних плътта си човешка
с насъбрания плам.

И се люшна пак моето тяло
като клонка в нощта.
А нощта беше синя изцяло
от безсмъртни неща...

ВЕЧНОСТ

Нощта като лилав салон
привличаше и тази вечер,
и носеше се като стон
пак чувството, че аз съм вечен.

Звездите ставаха на прах,
танцувайки в нощта под мене,
а аз се молах зарад тях,
забил във вечността колене.

И в лудостта на този миг
видях от тъмното да влиза
едно момиче с тъжен лик
и тъжна мисъл ме прониза:

Защо съм вечен аз, щом тя
във някой час ще се разпадне
и земната и красота
да ме вълнува ще престане.

А тя погледна ме така
невинно, смело и безумно,
че нямах време за ръка,
когато скочи пак във тъмното...

И чувството ми, че съм бог
се счупи в стихналата вечер,
и свит на синкавия слог,
аз плачех да не бъда вечен...

ДА МОЖЕШ

О, свобода върховна, да се разхождаш сам
сред хиляди подтискащи неща,
с усещане реално, че по си лек от грам,
колкото самата ти душа...

Свободно да минаваш през камък и бетон,
през сиви и настръхнали стени,
тъй както през мъглата препуска влюбен кон,
изобщо не усещаш, че ръми...

Да бъдеш просто дух, отърсил всяка плът
и всеки страх, възпиращ твоя скок,
тъй както се отърсва от капките лъвът,
излязъл от кафявия поток.

И скрил се под стеблото на някое дърво,
което под балкона ти расте,
отново да се върнеш в човешко същество
с душата на събудено дете...

В ПЕЩЕРАТА

Свити под едно одеало
като в пещера от пух
бяха – мойто болно тяло
и безсмъртният ми дух.

То – превито в болка дива,
той – безстрашно примирен,
чувстваха, че си отива
общият им земен ден.

Беше спряло всяко време
в тази странна пещера.
Виждах някакви тотеми
в ужасяваща игра.

После не усещах нищо,
нито болка, нито дух.
Беше меко, топло, чисто,
като в агнешки кожух.

През пролуките от вълна,
през косматите стени
се процеждаха безмълвни
нови странни светлини.

Някой нежно проговори
и погали ме отвън.
И тогава ми се стори,
че било е всичко сън.

И когато светлината
се яви със полъх тих,
аз изплаках в тишината
и отново се родих...

ОБЕЩАНИЕ

Смъртта ще ни причака на завоя,
дори да не направим в своя път завой.
Да хванем здраво нервите на своя
дух, несвикнал на покой.

И да прескочим бързо тъмнината
на болката и на страха.
И ще изтрие после нежно вятърът
капчиците потни на духа...

ПЪТУВАНЕ

Във синкаво блестеше склона
и падаше небивал здрач,
и по стъклата на вагона
валеше дъжд наместо плач.

Реката с голите тополки
проблеснала за миг отвъд,
проби душата с тънки болки
и в синкав мрак обви духът.

Навън замръкваше безсмъртно
невероятна мокра нощ
и с нея всичко недостъпно
разкри ми се в блестящ разкош.

Гората светеше лилава
с нечуван дотогава цвят, –
сияние, което става
през незапомнен мрак назад.

Топеше се в мен всичко черно,
и аз заспивах изтощен
в това пътуване вечерно
дошло след мрачния ми ден...

И в полусън сред тъмнината
разбрах, че съм отново аз
частица-миг от красотата,
която е около нас...

СКРЕЖ

В едно хубаво утро зимно,
без да зная какво е пред мен,
аз започвах денят си сублимно,
сякаш бях преди малко роден.

Край сребристите чисти дървета
аз вървах замечтан,
и напипвах във мене поета
като скъп талисман.

И унесен от чувство приятно
аз дори не разбрах,
че умирам внезапно, инфарктно,
но когато видях

свойто тяло наред тротоара,
своя труп вкочанен,
от дъхът ми последната пара
как замръзва над мен,

аз заплаках – невидимо, жално,
като дух много сам,
а снегът заваля триумфално,
на парцали, голям,

сякаш казваше: “Нищо не знаеш! -
Има толкоз пред теб!
Продължи все така да витаеш,
ти си просто поет!

Продължи, забрави и не питай, –
ти си точно това.
твойта сянка остава тук скрита,
тук са твоите слова!...”

И във чистото утро зимно,
със почти безболезнен копнеж,
аз стопих се, – красиво, сублимно,
като влюбей във слънцето скреж...

ЕТЮДИ ЗА СМЪРТТА

ЧУВСТВО

Родих се със чувството, че съм вечен,
макар, че роден бях и аз от жена,
но разбрах, че дори след смърта съм обречен
на някаква странна и вечна вина.

В една нежна вечер почувствах се влюбен,
в една тъжна утрин видях, че съм сам,
и да не бъда от лудост погубен,
аз плаках над листа и писах там...

Когато се сетя - все за туй плача, -
как счупих вазата със цветя,
и как покрай мене преминаха в здрача
първо жените, после смъртта...

Няма нищо след моята смърт да остане,
както по листа - от сълзите петънца.
Умира със мен спомена за баща ми
и праха от мечтите на моите деца.

И нито трошичка от мойто изкуство,
ни образ дори на красива жена.
Вечно е в мен само страшното чувство
на *трандцедентална растяща вина...*

ПРИЧАКВАНЕ

Изобикаля ме Смъртта
и се разтапя в мрака.
Проклет характер има тя –
обича да протака.

Държи се с мен като жена,
която съм потискал.
Не ми отвръща със злина,
но да прости не иска.

Изобикаля ме Смъртта
без сбогом да си вземе.
Но някой ден, аз знам, че тя
все пак ще ме приеме!

ДУХ

Ще бъда сам в студена тъмна стая,
с ужасна непрогледна тъмнина.
Къде съм, ще се мъча да узная,
и ще напипвам някаква стена.

Ще чувам как мазилката се рони
като във влажен, изоставен вход,
и ще лежа под някакви балтони,
миришещи на влага и на пот.

Ще чувствам как разсъдъка си губя
и ще хриптя с език ужасно сух:
– Върви си, Смърт, хазяйке груба, –
ще ти платя и днес – със моят Дух!

ВИК

Сред самота, във страх и ужас
завършва неговия ден.

И с вик жена си той събужда:
"Недей заспива преди мен!"

И дълго те в леглото бяло
се вслушват в капещия мрак.
И краят става пак начало,
макар за кратко време пак...

Тъй с дни, със месеци, с години,
сред ужас, страх и самота,
тя, будна, чака той да викне:
"Не ме оставяй на смъртта!"...

ПЕЙЗАЖ С ПТИЦИ

Не знаех, че е тъй красиво
жена ми да ми пее в мрака,
когато прелетно и диво
смъртта в просторите изкряка...

Те пеят – дрезгаво и нежно,
в стъклото блъскат ветровете,
а вънка крехко, безнадеждно,
вали снегът и кротко свети...

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖЕНИ В ЗДРАЧА	
ЕТЮД В ЖЪЛТО / 5	
НОЩНА ГАРА / 6	
СРЕЩА / 7	
ЖЕНИ В ЗДРАЧА / 8	
ЕТЮД В СИНЬО / 9	
ФАНТАЗИЯ / 10	
УАНИЕ НА ОБЛАК / 11	
СЕЛСКИ НОЩИ	
НОЩНИ ЛИВАДИ / 13	
В ТОПЛИЯ ЗДРАЧ / 14	
В ТИШИНАТА / 15	
ВЕЧЕРНО / 16	
ТЪМНО-СИНЬО / 17	
ХАЙДУШКО ВИНО / 18	
ВЪЛЧА ПЕСЕН / 19	
ЧУДНА НОЩ / 20	
БЯГСТВО / 21	
В ЗИМНАТА ВЕЧЕР / 22	
В ТОПЛАТА СТАЯ / 23	
ДЪЖД / 24	
ПОД ХЪЛМА / 25	
ОБЕЩАНИЕ / 26	
ВЪВ ЗВЕЗДНА НОЩ / 27	
КАКТО ЛИСТАТА / 28	
КРАСИВО / 29	
СЕЛСКА НОЩ / 30	
ЛУДОРИЯ / 32	
СТОЛ / 34	
НА КОМИНА / 36	
ОТЛИТАНЕ / 37	
НЯКОЙ ДЕН / 38	
ЧИСТИ ДУХОВЕ / 39	
ГЛАД ЗЯ ГРЯХ	
НАСЪЩНО / 41	
ВИДЕНИЕ / 42	
ЧЕРНОКОСАТА / 43	

ИМПУЛС / 44
ИЗКУШЕНИЕ / 46
РАЗМИНАВАНЕ / 47
ФЛИРТ / 48
ПРЕЛЪСТЯВАНЕ / 50
ПРЕЧИСТВАНЕ / 52
БРАЧНИ СОНЕТИ
ГЛАНЦ / 55
ТЪТЕН / 56
ОСТРОВ / 57
ЖАЖДА / 58
ФЛИРТ / 59
ПОЗВОЛЕНИЕ / 60
ЦЕННОСТ / 61
НЕИЗБЕЖНО / 62
ЗДРАЧ / 63
ЕДИНАК / 64
ВРЕМЕ / 65
ПРИЛЕПВАНЕ / 66
РАЗДРАЗНЕНИЕ / 67
ЛЮБОВ / 68
РАЗКАЯНИЕ / 69
ПРОЗРАЧНОСТ / 70
ПРИЯТЕЛ / 71
РАЗДВОЯВАНЕ / 72
ОТРУПВАНЕ / 73
СТРАХОВЕ / 74
СОБСТВЕНИК / 75
ОТЧАЯНИЕ / 76
ЧУВСТВИТЕЛНОСТ / 77
ВИНА / 78
ЕВТАНАЗИЯ / 79
ИМПРЕСИОНИСТЪТ В МЕН
ЛЕГЕН / 81
ЧАШКА / 82
РОКЛЯТА НА ГАБИ / 83
СНЕЖНОСТ / 84
ПАРЦАЛ / 85
ЛЪВ / 86
ЛЮБОВ / 87

МЪЖЪТ И МРАКЪТ

ЕТЮД ПО ПЪТЯ / 89
ЕТЮД В ГРАДИНАТА / 90
ЕТЮД В ЛЕГЛОТО / 91
ЕТЮД В БЛАТОТО / 92
ЕТЮД В БЕЗИСТЕНА / 93
ЕТЮД В ЗДРАЧА / 94
ЕТЮД В МРАКА / 95

АДВОКАТИ И ПЕПЕРУДИ

ЖЕНАТА НА ПРИЯТЕЛ / 97

САЛОМЕ / 98

ЗДРАЧ / 99

ДЖАЗ / 100

МИРИС / 102

УДОВОЛСТВИЯ / 103

КУЧКАТА / 104

АДВОКАТЪТ / 106

ПЕПЕРУДАТА / 108

ОТРАЖЕНИЯ / 110

ТЯ / 112

ПАК ТЯ / 113

ПОСЛЕДНА ДОЗА / 114

СТРАХЛИВЕЦЪТ / 116

ИЗНАСИЛВАЧЪТ / 118

РАНИМО / 121

ЦВЕТАРКАТА / 122

МАЧКАТОРЪТ / 124

ЖЕНАТА НА МАГЪОСНИКА

ЖЕНАТА, КОЯТО СИ МИЕ НОЗЕТЕ / 127

ЖЕНАТА НА МАГЪОСНИКА / 128

КОГАТО ЖЕНАТА ЗАПОЧНЕ ДА ПИЕ САМА / 129

ПИСМО ДО ПЕПЕЛЯШКА / 130

ЖЕНАТА, КОЯТО ЗАСПИНА ДО МЕНЕ / 132

РИТУАЛ / 133

ВИДЕНИЯ

НОЩНИ ЕТЮДИ / 135

1. В тази тъмна... / 135

2. Като шия на бял... / 136

3. Мътна, стръмна нощ.. / 137

НОЩ / 138

ТЪЖНО / 139

БУРЯ / 140
СМЪРТ / 141
ВИДЕНИЯ / 142
1. Небето... / 142
2. Разсечен... / 143
3. Светлее... / 144
ДЪЖД / 145
ЦИГАНСКО ЦАРСТВО / 146
1. От нов гуляй тупти... / 146
2. “Кварталът” чак е засиял... / 147
2. Пролет / 148
ПАЛТАТА / 149
ПРОЛЕТ В БАЛЧИК / 150
ВЕЧЕР В ЦИГАНСКАТА МАХАЛА / 151
ЕТЮДИ В ЧЕРНО / 152
1. Смърт / 152
2. Вик / 153
3. Нощ / 154
4. Край / 155
КВАРАЛЪТ / 156
ПОЛЕТ / 157
ТРЪБИТЕ / 158
УТРО / 159
РЕКЛАМА / 150
МАЧ / 161
УЛИЦОМИЯЧИ / 162
ПРОЛЕТНО НАСТРОЕНИЕ / 163
СМЕШНА ВЪЗРАСТ / 164
ИМПРЕСИЯ, ЯНУАРИ / 165
ПЕСЕН ЗА СТАРИТЕ КЪЩИ / 166
НА ПЪТ / 167
НА МЕДЕНИ ПОЛЯНИ / 168
ОСОБЕНО НАСТРОЕНИЕ / 169
ВЕЧЕР В СТАРИННИЯ ГРАД / 170
ВИЕНСКА РАЗХОДКА / 171
ВКУС / 172
СОФИЯ-ЦЕНТЪР / 73
ПО ЗДРАЧ / 174
1. Дървета сиви в парка лашат... / 174
2. Ужасна вечер, тъмна, болна... / 175
3. Привиждат ми се вълци в парка... / 176

4. Аз все мечтая да съм смел... / 177
ПОКЛОННИЦИ В АТОН / 178
Посрещане / 178
Костница на монаси / 179
Св. Ефсигмент / 180
Вечерня / 181
Поклонническо ежедневие / 182
Сбогуване с отец Викентий / 183
ЗВЕЗДИ В ЧЕКМЕДЖЕТО / 184
Звезди в чекмеджето... / 184
Колко много тъга... / 185
Опъни докрай пердзето синьо... / 186
Тук всяка нощ воал... / 187
Ти знаеш ли... / 188
Представи си... / 189
НОЩНА СМЯНА
СПИРКИ В МЪГЛАТА / 191
СРЕДНОШЕН ТРОПОТ / 192
НОЩНА СМЯНА / 193
НОЩЕН ПЕЙЗАЖ / 194
СЪЗРЯВАНЕ / 195
СУТРЕШЕН СНЯГ / 196
НЯКОЙ / 197
СЮРРЕАЛИСТИЧНО / 198
ГАВРИ СЪС СМЪРТТА
Смъртта е проститутката... / 201
Езикът на смъртта... / 202
Смъртта ме дебнеше... / 203
АЗ, НЕСПОСОБНИЯТ
СТОТИНКАТА / 205
АЗ, НЕСПОСОБНИЯТ / 206
ТЯЛО / 207
ЧЕРТА / 208
АЗ / 209
ТЪГА / 210
СТРАХ / 211
ПАРЦАЛИ / 212
ИЛЮЗИЯ / 213
ОПОРА / 214
ЛЮБОВ / 215
СРЕБРИСТО-СИВО / 216

СТИХОТВОРЕНИЕ В ЧЕРВЕНО / 217
ПРОЗОРЕЦЪТ / 218
ДЕПРЕСИЯ / 219
ЧУВСТВО / 220
ЗЛАТНА КОРА / 221
УТАЯВАНЕ / 222
НЕЩО ПРИЯТНО / 223
ПАРЧЕНЦА ОТ МЕН
ИЛЮЗИЯ / 225
АВТОПОРТРЕТ / 226
АЗ, ЩУРЕЦА / 227
ОРИЕНТАЛСКО / 228
ЗЛОКОБНО / 229
НЕПРИЛИЧНО / 230
ХАРМОНИЧНО / 231
ОТРАЖЕНИЕ / 232
ПОДЗЕМНО / 233
ОТЧАЙВАЩО / 234
ДО ТИБЕТ / 235
ПРОБОЖДАНЕ / 236
ПРИЗНАНИЕ / 237
СБОГУВАНЕ / 238
ЕТЮД С ВАЗА / 239
БЕЗДЕЛНИЦИ
КАРТИНА / 241
БЕЗДЕЛНИК / 242
НИХИЛИСТИЧНО / 243
СУПАТА НА ЛИНДА / 244
ПРИНЦЪТ / 245
ВЪЛЧИ ГЛАД / 246
СМИРЕНИЕ
САМОЖЕРТВА / 249
ГРАНИЦА / 250
СЛУЖЕНИЕ / 251
МОЯТА МОЛИТВА / 252
ПОСЛЕДНО ЖЕЛАНИЕ / 253
НЕРАВНОДЕЛНИ ТАКТОВЕ
ДУХОВАТА МУЗИКА / 255
ХОРО / 256
ПРАЗНИК / 258
ДЪЖД / 259

ДА ЗАКОЛИШ КОКОШКА / 260
ХЛЯБ / 262
МАЛЪК В СЕЛСКИЯ ДВОР / 264
ИЗВЕЧЕН СТРАХ / 265
СПЕЦИАЛНО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ / 266
ЕДИН ДЪЛЪГ ДЕН / 268
ЗИМНО УТРО / 271
УРОЦИТЕ НА ДЯДО / 272
Изкачване / 272
Спускане / 273
ЛЯТО / 274
ПОСЛЕДЕН СПОМЕН / 275
ВИЛА „СТРАХ”
БЕЛЕГ / 277
ВИЛА „СТРАХ” / 278
БОЛЕН НА ВИЛАТА / 280
КРАСИВ КАТО МОМИЧЕ / 281
ПРЕМЕРВАНЕ НА МЕЧТИТЕ / 282
УРОК ПО СМЪРТ / 284
ПРЕГЛЕД / 286
ПОРАСТВАНЕ / 287
ПРИЕМАНЕ НА БЕЗНАДЕЖНОТО
ЕСЕН / 289
ЗАВРЪЩАНЕ / 290
ВЕЧНОСТ / 292
ДА МОЖЕШ / 293
В ПЕЩЕРАТА / 294
ОБЕЩАНИЕ / 296
ПЪТУВАНЕ / 297
СКРЕЖ / 298
ЕТЮДИ ЗА СМЪРТТА
ЧУВСТВО / 301
ПРИЧАКВАНЕ / 302
ДУХ / 303
ВИК / 304
ПЕЙЗАЖ С ПТИЦИ / 305

ЗА АВТОРА

За автора говорят стиховете

ГЛАД ЗА ГРЯХ

любовна лирика и други стихотворения

първо издание

© Владо Любенов, автор, 1979-2012

формат 200/130

коли

тираж

предпечат и оформление: авторът

печат

издател: авторът

ISBN 978-954-799-936-7

лична страница и разпространение:

vladolubenov.com

за контакти:

vladolubenov@abv.bg

на корицата: Реноар, “Сън след банята”

